

Antiokhija

januar/februar 2016.

broj 139

Bog govori snijegu:
„Padni na zemlju“

Jov 37:6

Želimo sa vama
da podijelimo
svoju radost
jer obilježavamo
15. rođendan
Antiohije.

Hvala Bogu
i hvala vama
za pomoć, priloge i
molitve.

Idemo dalje...

***Ukoliko ste u mogućnosti da podržite Antiohiju
novčanim priložima, molimo da nam se javite.***

Antiohija se finansira od dobrovoljnih priloga čitalaca.

***Zahvaljujemo se na finansijskim priložima vjernicima iz
Crkve Božije u Vinkovcima, HPC Pančevo, PEC Novi Sad, Bratunca,
Sarajeva, Temerina, Šida, Bajmoka, Zaklopače, Šapca,
Petrovca na Mlavi i Beograda.***

Izdaje: Evangeoska crkva „Sveto Trojstvo“ Banjaluka | Telefon/SMS/Viber: +387 (0)65 535 931
Adresa: Antiohija, Poštanski fah 34, 78102 Banjaluka, RS/BIH | E-mail: bd@blic.net
Uređuju: Branko i Daniela Erceg | Tehnička priprema: E-dizajn, Banjaluka
Štampa: 1909, Subotica | Tiraž: 1000 primjeraka

DISTRIBUCIA

Srbija: Miroslav Čobrida +381 644054744 | Crna Gora: Jovica Bačvanski +382 67578261
Hrvatska: Miroslav Fic +385 917390191 | Austrija: Goran Stanojević +43 69988466033
Njemačka: Stjepan Beleš +49 15772470287 | Švajcarska: Ljubo Radovanović +41 789076186

BOŽIJA KAFA

Grupa bišvih studenata se sastala da posjeti svog omiljenog profesora sa univerziteta. Nedugo nakon što su se pozdravili, studenti su kroz razgovor počeli da se žale na stres na poslu i u životu uopšte.

Ponudivši gostima kafu, profesor je otišao do kuhinje i za nekoliko minuta se vratio sa velikim bokalom kafe i različitim šoljama – porculanske, plastične, metalne, staklene, skupe, jeftine. Bilo ih je više nego što je bilo studenata. Postavio ih je sve na sto i rekao im da uzmu po šolju i da se posluže kafom. Kada je svaki od studenata imao u rukama šolju sa kafom, profesor im je rekao: „Izabrali ste šolje koje su skupocjene i finog izgleda. Ostavili ste pritom na stolu one jeftine i obične. Iako je normalno da želite ono najbolje, tu ustvari i leži izvor vašeg stresa. Budite sigurni

ni da sama šolja ne daje kvalitet kafi. U većini slučajeva je samo skuplja i ništa više. Sve što ste vi uistinu htjeli je kafa, a ne šolja, ali ipak ste svjesno izabirali najbolje šolje. Zatim ste još počeli da gledate šolje koje su izabrali drugi.

Sada želim da razmislite o ovome: Život je poput kafe. Poslovi, novac i status u društvu su šolje. One su samo predmeti koji sadrže kafu. Oblik, veličina ili cijena šolje koju imamo ne definišu niti mijenjaju kvalitet kafe, tj. života koji živimo.

Uglavnom, koncentrišući se samo na šolju, mi propuštamo da uživamo kafu koju nam je Bog omogućio. Bog kuva kafu, a ne šolje. Uživajte u vašoj kafi!”

Najsrećniji ljudi na svijetu nemaju sve najbolje, oni od svega prave najbolje.

Izvor: MM

4 KORAKA KAKO DA POMOINETE SEBI

TAKO ŠTO ĆETE ISKRENO OPROSTITI DRUGIMA

Kada treba da oprostimo nekome to često nije lako. Ja to jako dobro znam iz ličnog iskustva! Samo što znam i da je to moguće. To piše u Bibliji. Na primer, u poslanici Filipljanima 4:13 je zapisano da mi možemo sve što želimo uz Božiju pomoć: „Sve mogu kroz onoga koji mi daje moć.”

Mnogi od vas znaju da me je moj otac seksualno zlostavljao i to od kako sam imala 3 godine, pa sve do doba kada sam imala 18 godina. Otišla sam od moje kuće čim sam mogla i ponela sa sobom ogorčenost i neoprostene, koje sam nosila sa sobom godinama. Međutim, tokom dugog niza godina, kako proučavam reč Božiju počela sam da otkrivam kako je štetno kada živimo sa neoprostjenjem; te kako je blagosloveno živeti sa pogodnostima koje nam donosi oprostjenje. Ja mislim da mnogi ljudi veruju da ako nekome oprostimo, da mi činimo uslugu toj osobi koja nas je povredila, iako ustvari mi sebi činimo

uslugu; i to veliku uslugu. Kada se oslobodimo ogorčenosti i besa u svome srcu, onda tek možemo da doživimo pravi mir i pravu radost.

Ako se borite sa neoprostanjem, možda ćete pomisliti: „U redu Džojls, ja stvarno želim da oprostim, ali to je tako teško. Ja stvarno neznam da li ja to ikako mogu!” Ja sada želim da vas ohrabrim da ste vi u Hristu, i vi svakako možete da oprostite, bez obzira šta vam se dešava, a ja ću vam sada pokazati i kako ćete to uraditi.

Donesite kvalitetnu odluku

Oproštenje je kao kada kažemo molitvu, kao na primer: „Bože oprosti nam i tako dalje.” Oproštenje je prosto kao jedna odluka koju donesete. Ona nikako nije laka i sigurno je da će biti neugodna, možda čak i bolna, ali nagrada za to što ćete izdržati i istrpeti jeste vredna svakog bola koji ćete iskusiti u tim trenucima. Kvalitetna odlu-

ka je ozbiljna odluka. Samo što je morate stvarno želeti.

Budite potpuno zavisni od Boga

Sva sreća pa možemo da se u potpunosti oslonimo na Boga kada želimo nekome da oprostimo. On nam daje snagu koja nam je itekako potrebna. To znači da ćemo moći da živimo sa snažnim molitvenim razmišljanjima kao i ispravim stavovima: *„Gospode, molim Te mi pomози da se ne uvredim danas. Čuvaj me od nepotrebnog besa. Ako sam ljut na nekoga pokaži mi ko je to i podari mi svoju milost da mu oprostim.”* Da biste pomogli sebi, oslonite se na Boga, tražite Ga u svemu, i ja vam od srca preporučujem da izgovarate stihove naglas kao što su na primer Efescima 4:32: *„Jedni prema drugima budite ljubazni i saosećajni, opraštajući jedan drugome kao što je i Bog u Hristu oprostio vama.”*

Ako ste vi osoba koja se lako uvredi, ili u vašem životu postoji osoba koja vas toliko nervira, ne samo da treba da odlučite da ćete da joj oprostite i da živite u miru, već treba da se potpuno oslonite na Boga da vam podari milost kroz koju ćete to sve le-

po odraditi. Oslonite se na Boga da biste mogli iskreno da opraštate drugima u svome srcu.

Pokušajte da razumete svoje emocije

Reč „emocija” znači izbaciti nešto iz sebe. U rečniku piše da emocije izazivaju psihološke promene koje pripremaju osobu za akciju, tako da osećanja stvaraju želju da uradimo nešto. Kada vas neko povredi, kod vas se odmah pojavi osećaj bola. Prva stvar koju želimo da uradimo jeste da ih oteramo što dalje od sebe i da ih ne vidimo više. Želite da im uzvratite istom merom ili da pobegnete što dalje od njih. Morate da znate sledeće: da će vam sigurno trebati vremena da vaša osećanja sustignu vašu odluku da oprostite. Vaša osećanja nisu stvarno **vi**, ona vas ne čine, ona su lažna i mogu da vas obmanu. U jednom trenutku možete da se osećate na jedan način, a u drugom trenutku već na drugačiji način, a da to bude u vezi iste stvari. Možete da volite jednu osobu jedan minut, a da je sledećeg trenutka ne možete podneti. Upamtite da vam vaša volja daje sposobnost da živite iznad svojih osećanja.

Molite se za svoje neprijatelje

U Mateju 5:44 je zapisano: „*Volite svoje neprijatelje i molite se za one koji vas progone.*” Ja mislim da je za nas ovo najteža stvar na svetu. Samo što mi ne izlazimo iz nečega samo zato jer je teško. Šta god nam Bog traži to je za naše dobro i uvek imajte to na umu. Hajde da sada stvarno budemo baš praktični u vezi ovoga: ako na poslu imate kolegu koji je pre vas dobio unapređenje za koje ste se vi lično jako trudili, sledećeg momenta čim osetite ljubomoru i zavist, nemojte samo da se molite za tu osobu, nego idite i kupite im neki poklon, i to odmah. Verujte mi da to stvarno deluje, jer kada uradite tako nešto to odmah slama snagu đavolu. Zašto? Pa piše u Rimljanima 12:21, da svaki put kada uradimo dobro mi nadvladamo zlo. Jedanput sam saznala da neko ko sa nama saraduje stalno širi jako ružne stvari u vezi mene. Bila sam tako besna da sam htela odmah da odem do kancelarije te osobe i da joj svašta kažem, ali Bog mi je rekao da kupim poklon baš onakav kakav bi se toj osobi dopao umesto da joj kažem sve što sam planirala.

Bog mi je rekao još i da se zahvalim toj osobi za sve godine koje smo zajedno saradivali. Moram da vam priznam da mi u početku nikako nije bilo lako da to uradim, ali čim sam to sprovela u delo odmah sam se osećala mnogo bolje i ispunila me je neviđena radost da sam u sledećem trenutku počela da se smejem naglas. Oproštenje oslobađa snagu Svetog Duha koji onda sprečava sve one koji žele da nam ukradu radost!

Izbor je na tebi

Danas već imate izbor da nadvladate zlo sa dobrim i da otkrijete sasvim novi nivo radosti za koju niste ni znali da postoji. Potrebno je samo da odlučite da želite da oprostite nekome. Ja želim danas da vas ohrabrim da učinite sebi uslugu i da donesete ispravnu odluku.

Opraštajte!

Joyce Meyer

V AŽNOST MOLITVE

„Svakom molitvom i moljenjem molite se Bogu u Duhu svakom prilikom, i radi toga bdijte u svakoj istrajnosti.“
(Efescima 6:18)

Oni koji su odskora uzverovali, trebalo bi da smatraju molitvu ozbiljnim poslom koji mora da se obavi, i zato bi trebalo da pripreme jednu „molitvenu knjižicu“ - sveščicu sa molitvenim beleškama. Na taj način će znati za šta su se molili Bogu, koliko im je puta Bog odgovorio na molitvu i ko-

liko još molitava čeka da bude uslišeno.

Pre no što upišu bilo kakve detalje, u tu sveščicu bi trebalo zabeležiti nekoliko većih predmeta da bi se za njih svakodnevno molili:

(1) Sva Božija deca svakodnevno bi trebalo da se mole za spasenje ljudi u ovom svetu.

(2) Božija deca bi trebalo da se mole za potpunu obnovu Izraelja, jer je on Njegov izabrani narod.

(3) Vernici bi trebalo da mole Glavu Crkve da onima što Mu pripadaju dodeli: svetlo, milost i duhovne darove. Crkvi sve ovo danas itekako treba!

(4) Hrišćani bi trebalo da se mole za svoje zemlje i vlasti, da bi poživeli miran i tih život u svojoj pobožnosti. Nemojmo nikada da zanemarimo ove tako često zaboravljene, a veoma važne molitve.

Watchman Nee

NEUSTRAŠIV KAO LAV

„Opaki beže i kada ih niko ne progoni, a pravednici su neustrašivi kao mladi lav.”

Priče Solomonove 28:1

Ovo je jedan od mojih najomiljenijih stihova iz Biblije. Kada zamišljam lava i kada mislim o njegovoj moći, gromoglasnoj rici, vidim stvorenje koje ne mora da se boji bilo čega.

Biblija kaže da sam ja pravedan zbog onoga što je Isus uradio za mene. Ipak, ja baš i nemam neku „lavovsku” pojavu! Koliko znam, moji veliki oštri zubi nikome nisu bili pretnja, niti je poznato da sam nekoga uplašio svojom strašnom rikom! Šta onda Pismo misli kada kaže da će pravednik biti hrabar kao lav?

Hrabrost vernika nema nikakve veze sa njegovom fizičkom pojavom već sa spoznajom njegove duhovne pozicije i autoriteta. Adam i Eva su bili goli, ali nisu osećali stid pre nego što su sagrešili. Tek nakon što su sagrešili možemo da primetimo da su rekli: „*Pobojah se jer sam go pa se sakrih.*”

Ništa se nije promenilo na fizičkom planu. Adam i Eva su sada bili odvojeni od Boga i duhovno otkriveni odnosno goli. Njihova hrabrost i samopouzdanje su bili zamenjeni krivicom, stidom i strahom.

Kada svoj život daš Isusu Hristu, tvoja fizička pojava se možda neće puno promeniti, ali se tvoja duhovna pozicija menja dramatično. Od golotinje i odvojenosti od Boga, ti si prešao u stanje gde si pokriven krvlju Jagnjetovom i vraćen si u divan i intiman odnos sa Onim koji te je stvorio. Obučen si u odoru pravednosti koja te sada pokriva. Kološanima 3:3 kaže da je tvoj život „*sakriven s Hristom u Bogu*”.

Pravednost koja te čini hrabrim kao lav nema nikakve veze sa tvojim dobrim delima, ali ipak prouzrokuje tvoja dobra dela. Pravedni su hrabri kao lav, zato što kroz veru, Lav iz Jude je njihova pravednost, i

oni su sakriveni u Njemu. On je porazio silu greha i smrti, i postavljen je „iznad svakog poglavarstva, vlasti, sile i gospodstva...” (Efescima 5:65). Ali ovo nije sve! Pismo kaže da se i mi nalazimo upravo tamo sa Njim! U poslanici Efescima 2:6 piše: „S Njim nas i vaskrsnu i s Njim postavi na nebesima, u Hristu Isusu.”

Mi se nalazimo u najvećem i najmoćnijem Lavu koji je ikada postojao! Kada se nalazimo na toj poziciji, čega bismo mogli da se bojimo?!

Molitva

Oče, hvala Ti da sam ja sakriven u Hristu, daleko iznad svakog poglavarstva, vlasti, sile i gospodstva. Hvala Ti da je smrt progutana u pobedi i da ne moram da se bojim smrti ili bilo čega drugog u ovom svetu. Kada neprijatelj hoće da me uplaši lažući me o mojoj duhovnoj poziciji, molim Te da Ti razotkriješ njegove laži i da me vratiš istini Tvoje Reči tako da mogu da ostanem hrabar kao Lav sve dane mog života. U Isusovo ime. Amin.

David Steel, UK
Preveo Božidar Galović, Novi Sad

DA LI JE BOŽIJA MOĆ BEZGRANIČNA?

Jednom su zapitali čuvenog fizičara Isaka Njutna:

„Kako je moguće da tijela mrtvih, odavno raspadnuta, ponovo postanu tijela svojih duša?”

Na to je naučnik pomiješao gvozdene opiljke sa zemljom i upitao svoje sagovornike:

„Ko može da izdvoji iz prašine ove gvozdene opiljke?”

Odgovor nije dobio.

Potom je Njutt uzeo magnet i prinio ga mješavini. Nastalo je komešanje čestica. Opiljci gvožđa počeli su se hvatati za magnet i jedni za druge. U prašini nije ostalo ni jednog djelića gvožđa.

Tada je Njutt rekao prisutnima:

„Onaj, koji je ovoliku silu dao mrtvom kamenu, zar ne može dati takvu moć našim dušama kada bude trebalo da se obuku u svoja tijela.”

BUDI ODGOVOR NA NEČIJU MOLITVU

Jesi li ikada bio u bezizlaznoj situaciji, kada si zaželio iz dubine bića da ti dođe neko i pruži ruku pomoći? Zasigurno jesi. Što se mene tiče, to se događa često. No, u Bibliji je zapisano: **„Blaženije je davati nego primati.”** Imaš li želju biti onaj koji će nekome biti pomoć u nevolji? Jednom sam prilikom čuo da je neki propovjednik Božje riječi dao naziv svojoj poruci: **„Budi odgovor na nečiju molitvu!”** Često razmišljam o tome: da li u sebi nosim dovoljno Božje ljubavi i želje da Bog učini upravo to – pošalje me kao odgovor na molitvu i vapije nevoljnika?

Nakon obraćenja, apostol Pavle je služio Gospodu Isusu svim srcem i svom dušom svojom. Nijedna ga prepreka nije mogla zaustaviti u tom poslanju, čak ni prijetnje smrću i pogibelji. Nakon što bi završio jedno misijsko putovanje, krenuo bi na drugo. Osnivao je crkve, tješio, opominjao i hrabrio već postojeće. Bio je čovjek koji je poticao na neprestanu molitvu. No, Pavle nije bio

nadčovjek, neki robot od željeza, kojeg se nije ticalo da li pada kiša ili sunce sija. On je itekako bio osjetljiv na zbivanja oko sebe, oviseci i o Božjoj i o ljudskoj pomoći. Duboko je proživljavao stanje u crkvama, koje je posjećivao, te je vrlo često bio izranjavan ljudskim postupcima. U svojoj drugoj poslanici crkvi u Korintu, u sedmom poglavlju, govori o jednoj tjeskobnoj situaciji za vrijeme boravka u pokrajini Makedoniji. Došao je navijestiti Radosnu vijest o spasenju, a naišao je na otpor pagana, Jevreja i lažne braće u tom području. Sam opisuje turobno stanje srca: **„Doista, kad smo došli u Makedoniju, naše slabo ljudsko biće nije imalo nikakvog mira. Naprotiv, u svakom smo pogledu bili u nevolji: izvana borbe - iznutra zebnje”** (2. Kor. 7:5). Da, Pavle je bio čovjek poput nas. Možda je razlika samo u tome što su duhovne borbe i strahovi kod Pavla proizlazili iz njegove posebne misije: **„Hoće li me u ovom kraju primiti raširenih ruku? Hoće li Božja riječ prodri-**

jeti u njihova srca? Hoću li tu naći saradnike za širenje Radosne vijesti o Isusu Hristu?" Kod nas je razlog malo drukčiji. Mi se pitamo kako ćemo platiti režije za ovaj ili idući mjesec? Hoćemo li dobiti otkaz na poslu? Hoće li nas djeca napustiti i da li ćemo ostati sami. Ili smo možda bolesni pa se pitamo hoćemo li se ikada oporaviti? Dužni smo, a nemamo mogućnosti vratiti dug. Izvana borbe - iznutra zebnje. Zamislite da vam se u takvim trenucima pojavi neka osoba, prijatelj, poznanik ili neko treći, i kažem vam: „Evo, ovdje sam da ti budem u pomoći, koliko je to moguće.”

Apostol Pavle je doživio tako nešto. Nakon opisa teških okolnosti u kojima se našao, Pavle je napisao još i sledeće: „**Ali Bog, koji tješi potištene, utješi nas Titovim dolaskom...**” (2. Kor. 7:6). Tit je bio Pavlov prijatelj i saradnik. Pratio ga je na nekim putovanjima. No, ovaj put Tit nije bio sa njim. Ipak je došao u pravo vrijeme— onda, kada je veliki apostol Pavle trebao podršku i ohrabrenje. Tit je bio Božji odgovor Pavlu na njegove molitve i vapaje. Tit je Pavlu donio i ohrabrujuće vijesti od crkve u

Korintu, koju je sam apostol utemeljio. Pavle zapisuje s ushićenjem: „**On (Tit) nas je izvijestio o vašoj čežnji, o vašem plaču, vašem žaru za me, da sam se još više obradovao**” (2. Kor. 7:7). Svi bismo u ovom slučaju voljeli biti Pavle, jer njemu je došla utjeha i ohrabrenje. No, želiš li biti saradnik Tit? On je prevalio dug put da bi stigao do Pavla. Nosio je poruku, koja će ga ohrabriti. Uistinu, bio je odgovor na molitvu za pomoć.

Nedavno sam i lično doživio da mi Gospod odgovori na poziv za pomoć. Želim to podijeliti sa vama. Prije nekog vremena sam putem dopisivanja upoznao *Charletona Burgetta* iz države Ohajo u Americi. Tokom kratkotrajne razmjene pisama, doznao sam za vrlo zanimljivu službu, koje se prihvatio *Charleton*. Na Božji poticaj je posjećivao hrišćane u raznim dijelovima svijeta, hrabrio ih, te molio sa njima. *Charleton* je imao ugovor s poslodavcem u svojoj firmi da može uzeti odmor češće nego uobičajeno. Nakon što bi zaradio za avonsku kartu, zaputio bi se u dio svijeta za koji bi osjetio poticaj da ga Gospod zove. Tako bi nastojao sresti hrišćane i

moliti sa njima za njihov grad. Ako bi mu neko ponudio smještaj i hranu - dobro, ako ne - onda bi tražio najjeftiniji način da preživi u tom kraju. Spomenuo je da se u bližoj budućnosti sprema posjetiti i naš dio svijeta. Zaželio je nakratko svratiti i u Zagreb, te se naći sa mnom. „Svakako, radujem se tome“, bio je moj odgovor. Zamolio sam ga da me unaprijed obavijesti o dolasku, kako bih se mogao pripremiti. Nakon nekog vremena, javio mi je o odgodi puta. Zatim je prošlo više mjeseci da se nismo čuli. Kako mi više nije pisao, mislio sam da on i neće doći. Malo po malo i zaboravio sam na njega.

Naišlo je jedno teže razdoblje u mom životu. Osjećao sam se iscrpljeno i obeshrabreno pred mnogobrojnim obvezama. Tih dana sam se ustrajno molio Gospodu za utjehu i ohrabrenje. Vapio sam za Božjim dodirom i Njegovom rukom pomoći. Toga jutra sam otvorio elektronsku poštu, kao što sam to uobičajeno činio svakoga dana. Primijetio sam da je stigla poruka od *Charletona*. Otprilike je ovako pisalo: „*Sutra u 16.15 dolazim. U vjeri očekujem da ćeš biti na stanici u to vrijeme.*“

Možda ću biti sam, a možda će još neko biti sa mnom. Prepoznaćeš me po tome što ću imati šešir na glavi. Neću biti u mogućnosti primiti povratnu informaciju od tebe. Nadam se da se vidimo!”

U prvi sam trenutak bio vrlo ljut. „*Što on misli? Samo mi napiše da dolazi, a ne pita se imam li ja vremena, radim li u to vrijeme, jesam li negdje otputovao!*“ U početku sam odlučno rekao sebi: „*Ne idem na stanicu! Neka se nauči pameti!*“ Kako sam imao vrlo šture podatke o njemu, zaključio sam, nakon ove poruke, da on mora biti neki mlađi čovjek, koji je zasigurno neozbiljan. Govorio sam sebi: „*Kada ja idem na neko putovanje, mjesecima unaprijed obavijestim ljude o dolasku. Vodim računa i o najsitnijem detalju, a ovaj mladić mi dan prije javlja o dolasku i stavlja me pred gotov čin. To nije vjera - to je neodgovornost!*“

Tokom dana me ljutnja proslala. Naveče sam zaključio: „*Kako sam slobodan sutra u to vrijeme, možda bih i mogao otići pred tog mladića.*“

Idući sam dan, zajedno s još nekim prijateljima, pošao na stanicu. Čekalo me je još jedno

iznenađenje. *Charleton* nije bio neki mladić već čovjek u pedesetim godinama. Nije bio sam ili još sa nekim, već sa suprugom i njihovo dvoje djece te s još jednim prijateljem. Vozom su došli iz Mađarske, gdje su proveli neko vrijeme s hrišćanima. No, došli su u Zagreb u vjeri da ću ih sačekati na stanici te da ćemo zajedno u molitvi provesti popodne. U trenu mi je ova porodica postala draga, pa više nije bilo ni traga ljutnje u meni. Njihova predanost Bogu, srdačnost i ljubaznost, sasvim je osvojila moje srce. Dok sam šetao s njima gradom, pio čaj, molio i pjevao, osjećao sam ushićenje i radost: „*Bože, kako je malo potrebno da se očaj rasprši: dovoljan je i kratki susret s dragim ljudima, koje Ti šalješ i stavljaš na put.*”

Iako su pod meni čudnim okolnostima stigli, i vrlo kratko se zadržali, bili su mi poput Pavlovog saradnika Tita. Mogao sam reći: „*Ali, Bog, koji tješi potištene, utješi nas dolaskom Charletona Burgetta i njegove porodice.*” Imao sam osjećaj kao da ih je Gospod spustio s neba i poručio mi kroz njih: „*S tobom sam. Idi naprijed!*” Bili su odgovor na moje vapaje za ohrabrenjem. Bog je spreman i tebe i mene poslati kao odgovor na nečiju molitvu, ali poput ove porodice, moramo nositi u sebi čvrstu želju da budemo pomoć drugima i nepokolebljiv stav da krenemo u pomoć, kad god nam Gospod da poticaj za to.

Vlado Pšenko, Vukovar

NAŠA GORLJIVOST

„I kad beše On u Vitaniji u kući Simona gubavog i seđaše za trpezom, dođe žena sa posudom dragocenoga mira čistog nardovog, i razbivši je izlivaše Mu na glavu.“

Matej14,3

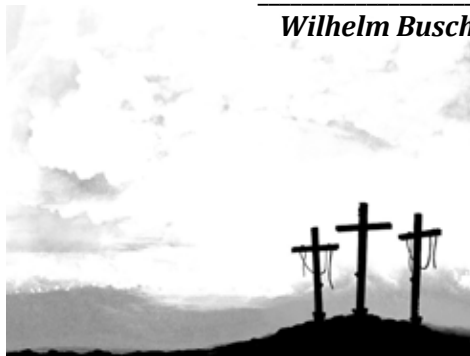
Veoma skupa posuda sa mirisom se na čudan način pojavila u Isusovom životu. Isus je sedio za trpezom. Odjednom, prema njemu je žurno išla žena koja je na Njegovu glavu prosula skupoceni miris. Toliko je bila uzbuđena, da posudicu nije ni otvorila, već je prosto razbila. Da li je ona bila toliko ushićena? O, ne! Ovde vidimo nešto veliko - snažnu i strasnu veru u objavljenog Boga.

Svuda oko nas možemo da vidimo reklame za osvežavajuće napitke, koji je pre upotrebe najbolje konzumirati rashlađene ledom. Danas, često imamo utisak, kao da bi i neki hrišćani hteli da pravimo reklame o ledom ohlađenom hrišćanstvu. Biblija tako nešto ne poznaje. Kada su dva učenika u Emausu prepoznali vaskrsnutog Isusa,

njihove reči su bile: „Nije li naše srce gorelo kad nam je govorio usput i tumačio nam Pisma?“ Apostol Pavle je zapisao: „Božja ljubav je izlivena u našim srcima.“ To je strastvenost vere! Ovde vidimo srca u kojima je Isus upalio oganj. Kako je jedno kada su naša vera i naše hrišćanstvo hladni. Kako bi to moglo da se promeni? Naša ljubav prema našem Iskupitelju treba da raste do te mere, u kojoj ćemo biti ispunjeni i osnaženi Njegovom ljubavlju, a Njegova ljubav se najsnažnije očitovala na krstu, gde je postao naš zagovornik pred Bogom, i gde je platio za sve krivice.

Gospode, priznajemo da smo hladni u svojim srcima. Naša želja je da imamo goruća srca za Tebe. Amin.

Wilhelm Busch

U LAZAK U MIR

Bojmo se, dakle, da se ko od vas, dok je još ostavljeno obećanje da se uđe u Njegov mir, ne pokaže da je zakasnio.

Potrudimo se, dakle, da uđemo u taj mir, da niko ne padne primerom iste neposlušnosti.

Jevrejima 4:1.11

Hteo bih da što jednostavnije odgovorim na pitanje kako čovek ulazi u Božiji mir i da istaknem pojedinačne korake koje treba da preduzme, te da je sve to deo čina njegove predanosti i vere.

Prvi korak je da čovek treba da nauči da kaže: „*Verujem čvrsto da postoji odmor u životu vere.*“ Izrael je prošao kroz dve faze. To je divno izraženo u petom poglavlju Knjige ponovljenih zakona: „*Izveo nas je da bi nas mogao uvesti.*“ To su dve faze u Božjem činu otkupljenja: „*On nas je izveo iz Egipta, da bi nas mogao uvesti u Hanaan.*“ I to važi za svakog vernika. Kad si se obratio, Bog te je izveo iz Egipta i taj isti svemogućí Bog želi da te uvede u život u Hanaanu. Vi znate kako je Bog izveo Izraelce, ali oni Mu nisu

dopustili da ih uvede, pa su morali četrdeset godina da lutaju po pustinji. Ovo je nažalost praslíka velikog broja hrišćana. Bog ih je izveo kad su se obratili, ali oni Mu ne dozvoljavaju da ih uvede u sve što je pripremio za njih. Čoveku koji me pita: „*Kako ja da iskusim u taj odmor?*“ - kažem da najpre ispovedi sledeće: „*Verujem da postoji odmor u koji Isus, naš Ješua, može da uvede dušu koja se pouzdaje.*“ Ako želiš da znaš kakva je razlika između ta dva života – života koji si provodio i života koji sada hoćeš da živiš, samo pogledaj na pustinju i Hanaan. U čemu su razlike? U pustinji je bilo lutanje tamo-amo četrdeset godina; u Hanaanu pak savršeni odmor u zemlji koju im je Bog darovao. To je razlika između života hrišćanina koji je ušao i onog koji nije ušao u Hanaan. U lutanju tamo-amo; u hodanju za svetom, vraćanju i kajanju; zastranjivanju pod uticajem iskušenja i ponovnom vraćanju, pa ponovnom lutanju; to je život napredovanja i nazadovanja. Sa druge strane, u Hanaanu je život

odmora zato što je duša naučila da se uzda u Gospoda. Takva osoba može da kaže: „*Bog me čuva u svakom trenu svojom moćnom silom.*“

Postoji još jedna razlika: život u pustinji je bio život u oskudici, dok je u Hanaanu život bio izobilan. U pustinji nije bilo ničega za jelo, a često nije bilo ni vode. Bog im je milostivo pribavljao manu i vodu iz stene. Nažalost, oni nisu bili zadovoljni time i život im je prošao u zahtevanju i gundanju. Ali u Hanaanu, Bog im je dao vinograde koje nisu posadili, tamo ih je čekalo zrelo žito, bila je to zemlja u kojoj teče mleko i med; zemlja koja je živela od kiše sa neba, za koju se Bog starao lično. O, hrišćanine, dođi i reci danas: „*Verujem da je moguće da iz života u duhovnoj smrti, tami, žalosti i gundanju, u čemu sam često živeo, uđem u zemlju u kojoj je svaka potreba zadovoljena; zemlju gde se blagodat Isusova pokazuje dovoljnom svakoga dana i svakoga časa.*“ Reci danas: „*Verujem da za mene postoji takva zemlja odmora.*“

Treća razlika je sledeća: u pustinji nije bilo pobede. Kada su posle greha u Kadisu krenuli protiv svojih neprijatelja, bili su

poraženi. U toj zemlji su pokorili sve neprijatelje; od Jerihona i dalje išli su iz pobede u pobedu. Na isti način Bog Otac, Hrist i Duh Sveti čekaju da nam podare pobedu svakog dana. To nije sloboda od iskušenja; ne, ne radi se o tome, već snaga koja nam u zajednici sa Hristom omogućava da kažemo: „*Sve mogu u onome koji me snaži.*“; „*Mi nadmoćno pobeđujemo pomoću Onoga koji nas je zavoleo.*“ Neka Bog pomogne svakom srcu da to kaže.

Tada dolazi sledeći korak. Hteo bih da kažete ne samo: „*Verujem da postoji takav život*“, već i sledeće: „*Nisam to još imao ni iskusio.*“ Recite to. „*Nikad još nisam stigao dotle.*“ Neki možda kažu: „*Tražio sam to*“; neki kažu: „*Nikad nisam čuo za to*“; neki kažu: „*Povremeno sam mislio da sam to našao, ali bih ga ponovo izgubio.*“ Neka svako bude iskren sa Bogom.

Da li će svi koji još nisu stvarno to doživeli početi da govore: „*Gospode, sve do sada ja to nikad nisam imao?*“ Zašto je to tako važno reći? Zato što, dragi prijatelji, neki ljudi žele da nečujno i postepeno uđu u ovaj život odmora samo da bi se neprimećeni iskrali, a Bog to neće.

Tvoj život u pustinji nije bio samo žalostan život za tebe, već i greh i obeščašćivanje Božjeg imena. Svako dublje ulaženje u spasenje uvek mora da bude posredstvom presvedočenja i ispovedanja; zato neka svaki hrišćanin bude voljan da kaže: *„Avaj, ja nisam živeo takav život i kriv sam; naneo sam sramotu Božjem imenu; bio sam kao i narod izraelski: svojim neverovanjem i neposlušnošću izazvao sam gnev Božji. Bože, smiluj se na mene!“* Neka to skriveno priznanje izađe pred Boga: *„Nemam to, nažalost! Nisam proslavio Boga životom kakav je u toj zemlji počinka.“*

Tu je još jedna stvar koju želim da kažete: *„Bogu hvala, taj život je za mene.“* Neki kažu: *„Verujem da postoji takav život, ali ne i za mene.“* Postoje ljudi koji stalno govore: *„Moj karakter je neuravnotežen; moja volja je po prirodi vrlo slaba; temperament mi je plašljiv i uznemirim se, meni je nemoguće da ži-*

vim bez briga i odmaram se u Bogu.“

Dragi brate, nemoj tako da govoriš. To kažeš samo iz jednog razloga: ne znaš šta će tvoj Bog da učini za tebe. Prestani da gledaš sebe i gledaj gore ka Bogu. Primi tu dragocenu reč: *„On ih je izveo da bi ih mogao uvesti.“* Taj Bog koji ih je proveo kroz Crveno more bio je isti onaj Bog koji ih je preveo preko Jordana u Hanaan. Bog koji te je obratio je isti Bog koji može da ti svakog dana daruje ovaj blagosloveni život. Počni da tražiš, i sa tom početnom slabom verom. Čak i pre nego što zatražiš, reci u mislima: *„To je za mene; verujem to. Bog ne isključuje iz nasledstva nijedno od svoje dece. Ono što On daje jeste za svakoga, verujem da me taj blagosloveni život očekuje. To je namenjeno meni. Bog čeka da mi to pokloni i da učini to u meni. Neka bude slavljeno Njegovo blagosloveno ime! Moja duša govori da je taj život i za mene.“* O,

uzmi tu malu reč „mene“, i pogledavši gore u lice Božje u-sudi se da kažeš: „*Ovo neproce-njivo blago je za mene, najslabi-jeg i najnedostojnijeg; ono je za mene.*“ Jesi li rekao to? Reci to sada: „*Ovaj život je moguć i za mene.*“

Tada dolazi sledeći korak, a to je: „*Ja nikako ne mogu da svojim naprezanjem to dosegnem; to mora Bog da mi podari.*“ Hoću da budeš veoma odlučan i ka-žeš: „*To je za mene.*“ Ali onda bih hteo da se u velikoj poniz-nosti pokloniš i kažeš: „*Ja to ne mogu uhvatiti; ne mogu to da uzmem.*“ Pa kako onda možeš to da dobiješ? Slava Bogu, ako te je doveo do toga da Mu se bespomoćno i u očaju pokloniš, onda dolazi i vreme kada će da ti se približi i upita te: „*Hoćeš li se pouzdati u svoga Boga da ovo učini u tebi?*“ Dragi ljubljani hrišćani, recite u svom srcu: „*Nikad neću moći da napreza-njem dođem do Boga ili dohva-tim ovo za sebe. Bog je taj koji treba to da daruje.*“ Neguj ovu blagoslovenu nemoć. On je taj koji nas je izveo i koji lično tre-ba da nas uvede. Tvoja najveća sreća je da budeš nemoćan (poput Pavla). Moli Boga da ti Duhom Svetim otkrije ovu ne-moć i da otvori put tvojoj veri

da kažeš: „*Gospode, ovo moraš Ti da uradiš ili nikad neće ni biti urađeno.*“ Bog će to učiniti. Ka-da čuju toliko propovedi o veri i tako ozbiljna preklinjanja da se veruje, ljudi se pitaju zašto ne mogu da veruju. Postoji samo jedan odgovor: reč je o našem 'ja'. To naše 'ja' deluje, pokuša-va, upinje se; to naše 'ja' mora da pretrpi neuspeh. Ali kada dođeš do kraja sa tim 'ja' i kad možeš jedino da zavapiš: „*Gospode, pomози mi! Gospode, pomози mi!*“, onda je izbavljenje blizu; veruj u to. Bog je taj koji je uveo narod. Bog je taj koji će i tebe uvesti.

Čovek bi trebalo da bude vo-ljan da se odrekne svega radi ovog odmora. Blagodat Božja je sasvim besplatna. Darovana je bez novca i bez cene. Pa ipak, s druge strane, Isus je rekao da svaki čovek koji hoće skupocen biser, mora da žrtvuje sve što ima i proda sve svoje da bi ku-pio taj biser. Nije dovoljno da vidiš tu krasotu, tu draž i slavu i da skoro okusiš tu sreću i ra-dost ovog predivnog života koji je postavljen pred tobom. Mo-raš da postaneš vlasnik, onaj koji poseduje to polje. Čovek koji je pronašao polje sa bla-gom i čovek koji je pronašao izuzetan biser bili su srećni, ali

oni to još nisu dobili. Oni su to pronašli, videli, želeli i radovali su se tome; ali oni sve to još nisu dobili. Ne, sve dok ne odu i ne prodaju sve, sve dok ne kupe to zemljište i taj biser. Ah, prijatelji, postoji toliko toga što treba napustiti: svet s njegovim uživanjima, popularnošću i savetima za uspešan život. Treba da zauzmeš isti stav prema svetu kakav je imao i Isus. Svet Ga nije prihvatio, već Ga je odbacio, a ti treba da zauzmeš položaj Gospoda kome pripadaš i da slediš odbačenoga Hrista. Moraš da se odrekneš svega. Moraš da se odrekneš svoje dobrote i budeš ponižen u prahu smrtnome. A to nije sve. Treba da se odrekneš ranijeg religioznog života, iskustva i uspeha i postaneš nula, da bi jedino Bog mogao da ima slavu. Bog te je u obraćenju izveo; dao ti je vlastiti život, ali ti si ga oskrnavio svojom neposlušnošću i neverstvom. Odreci se svega toga. Odreci se vlastitog mudrovanja i svog mišljenja o tome kako Bog radi. Kako je teško za propovednika evanđelja da se odrekne sve svoje mudrosti i sve to položi kod nogu Isusovih, da postane ništa i da kaže: „*Gospode, ne znam ništa onako kako bi trebalo da znam. Propo-*

vedao sam Dobru vest, a toliko sam malo video slavu te blagoslovene zemlje i tog blagoslovenog života!“

Zašto nas blagosloveni Duh ne može još delotvornije podučavati? Nema drugog razloga osim ovog: ljudsko mudrovanje to sprečava; ljudsko mudrovanje sprečava svetlost Božju da zasija unutra. A isto to bismo mogli da kažemo i za druge stvari; odrecimo se svega toga. Neko možda ima poseban greh kojeg treba da se odrekne. Možda se neki hrišćanin ljuti na svog brata. Možda se neka hrišćanka posvađala sa komšinicom. Možda postoje prijatelji koji ne žive kao što bi trebalo. Možda postoje hrišćani koji se čvrsto drže nekih malih sumnjivih stvari i nisu voljni da predaju i ostave iza sebe sav taj život pustinje i požudu. O, učini taj korak i reci: „*Spreman sam da predam sve da bih imao taj biser neprocenjive vrednosti: svoje vreme, interesovanja i posao smatram sporednim stvarima u odnosu na ovaj Božji odmor koji mi je na prvom mestu u životu; predajem sve da bih hodao u savršenom zajedništvu sa Bogom.*“ Ne možeš to dobiti i živeti svaki dan u savršenom zajedništvu sa Bogom ako tome ne

posvetiš vreme. Za sve odvajaš vreme. Koliko sati jedna mlada dama utroši da bi bila umešna u sviranju klavira? Koliko godina mladi čovek studira da bi se pripremio za profesiju pravnika ili lekara? Satima, danima, nedeljama, mesecima i godinama se rado predaju tome da bi usavršili sebe za taj poziv. Da li očekuješ da je religija nešto tako jeftino da i bez posvećenog vremena možeš naći blisku zajednicu sa Bogom? Ne možeš. Ali, moja braćo i sestre, taj biser neprocenjive vrednosti je vredan svega. Bog je dostojan svega. Hristos je dostojan svega. Dođi danas i reci: „*Gospode, šta god da košta, pomози mi; ja hoću da živim taj život.*“ A ako ti je teško da to kažeš i ako postoji borba u tvome srcu, ne mari; reci Bogu: „*Gospode, mislio sam da sam voljan, ali vidim koliko je mnogo bezvoljnosti; dođi i iznesi na videlo koliko je zla još u mo-
me srcu.*“ Blagodaću Njegovom, ako ostaneš kod Njegovih nogu i uzdaš se u Njega, budi siguran u to da će izbavljenje doći.

Dalje treba da kažeš: „*Predajem sebe sada svetom i večnom Bogu, da me vodi u ovaj savršen odmor.*“ Prijatelji, moramo naučiti da dolazimo Bogu licem k licu. Moj greh je bio protiv Bo-

ga. David je osećao to kada je rekao: „*Samome Tebi, samo Tebi, zgreših.*“ Bog je taj ko je na prestolu suda i s kim ćeš morati da se suočiš. Bog lično te je susreo da ti oprostí tvoje grehe.

Dođi danas i predaj se u ruke živoga Boga. Bog je ljubav. Bog je blizu. Bog čeka na tebe da ti pruži svoj blagoslov. Božje srce čezne da bude sa tobom. „*Dete moje*“, kaže On, „*misliš da ti čezneš za odmorom, a Ja sam taj koji te željno iščekuje, ja želim da u tvom srcu počivam kao u Mom domu, kao u Mom hramu.*“ Tebi treba tvoj Bog, to je tačno, ali i ti trebaš Njemu, kako bi u tebi njegovo očinsko srce bilo puno zadovoljstva. Dođi danas i reci: „*Sada predajem sebe Hristu. Doneo sam odluku. Gospode Bože, ja sam kupac tog bisera neprocenjive vrednosti. Odričem se svega radi toga. U ime Isusa primam život savršenog odmora.*“

Na kraju i moja poslednja misao. Kada si sve to već rekao, onda dodaj: „*I sada, uzdam se u Boga da to učini stvarnim za mene. Bilo da treba da živim jednu ili trideset godina, danas sam ponovo čuo to: 'Bog je Gospod, veliki JA JESAM večite budućnosti, Večni; otuda je trideset godina*

za Njega isto kao i sadašnji trenutak'; Bog mi daje sebe, ne prema mojoj moći da Ga zadržim, već po svojoj svemoćnoj sili ljubavi da me sačuva." Hoćeš li se pouzdati u Boga danas za budućnost? O, hoćeš li još jednom pogledati gore kroz Hrista Isusa ka Bogu? Hiljadu puta si čuo, razmišljao o tome i zahvaljivao za to što nam je Bog darovao svog Sina, ali zar nećeš danas da kažeš: „Kako mi neće s Njim i sve drugo darovati, svakog trenutka i svakog dana mog života?“ Reci to u veri. „Kako Bog da ne bude voljan da me sačuva u svetlosti Svog lica, u punom iskustvu Hristove spasavajuće sile? Nije li Bog načinio Sunce da sija tako sjajno i da njegova svetlost obasipa zracima svaki kutak i skrovište gde može da nađe ulaz? A zar neće moj Bog, koji je ljubav, biti voljan da po ceo dan sija u mom srcu, od jutra do mraka, iz godine u godinu?“ Bog

je ljubav i želi da nam daje Sebe.

Dođite hrišćani. Do sada ste živeli život u vlastitoj snazi. Zar nećete početi novi život danas? Zar nećete izabrati život u kome će Bog biti sve i u kome ćete se odmarati kroz Njega u svemu? Zar nećete izabrati život u kome ćete reći: „O, Bože, molim i nadam se, i pouzdajem se u Tebe za to. Ulazim ovog dana u počinak Tvoj, da prepustim Tebi da me čuvaš svakog časa. Ulazim u počinak Božji!“

Da li si spreman da to kažeš? Budi hrabar; ne boj se, možeš da se osloniš na Boga. On uvodi u počinak. Poslušaj još jednom Božju reč u Prorocima: „Čuvaj se i budi miran, ne boj se i srce tvoje neka se ne plaši.“ Jošua je uveo Izrael u tu zemlju. Bog je učinio to posredstvom Jošue; a Jošua je Isus, tvoj Isus, koji te je oprao svojom krvlju; tvoj Isus, koga si naučio da poznaješ kao dragocenog Spasitelja. Pouzdaj se u Njega danas iznova. „O, moj Ješua, uzmi me, uvedi me i uzdaću se u Tebe, a kroz Tebe u Oca.“ Možeš da budeš siguran u to. On će te uzeti i to delo će biti učinjeno.

Andrew Murray

KADA BIH MOGLA PONOVO PROŽIVJETI ŽIVOT...

... otišla bih u krevet kad sam bila bolesna umjesto što sam živjela u ubjeđenju da će svijet prestati da se okreće ako ja ne budem prisutna.

... zapalila bih ružičastu svijeću napravljenu u obliku ruže, prije nego što se otopi u ostavi.

... manje bih pričala a više bih slušala.

... pozvala bih prijatelje na večeru čak i ako je tepih umrljan ili je kauč izbljedio.

... pojela bih kokice u dnevnoj sobi i manje bih brinula o nečistoći ako moji požele da upale vatru u kaminu.

... odvojila bih vrijeme za slušanje svog djeda o njegovoj mladosti.

... preuzela bih više odgovornosti koje je nekada nosio moj muž.

... ne bih nikada insistirala da prozori automobila budu zatvoreni usred ljetnjeg dana

jer je moja kosa upravo isfrizirana i uređena.

... sjela bih na travnjak (bez obzira na zelene mrlje od trave).

... manje bih plakala i smijala se ispred televizora, a više bih vremena provodila posmatrajući život.

... ne bih nikad kupila nešto samo zato što je to praktično, što se neće vidjeti mrlje ili zato što ima doživotnu garanciju.

... umjesto što sam željela da što prije prođe devet mjeseci trudnoće, cijenila bih svaki trenutak i shvatila da je čarolija koja raste u meni jedina prilika da pomognem Bogu u stvaranju čuda života.

... kada bi me djeca naglo poljubila, ne bih nikad rekla: „Kasnije. Sada operi ruke prije ručka“ ili „Pričekaj, gledam dnevnik/film.“

... bilo bi puno više „Volim te“ umjesto „Žao mi je“.

... najviše bih, kada bih imala drugu priliku za život, cijenila svaku minutu, gledala je i zaista

vidjela i nikad se ne bih osvrkala.

Prestani da se mučiš zbog nevažnih stvari. Prestani da brineš o tome ko te ne voli, ko ima više ili ko šta radi.

Umjesto toga, počni da cijeniš odnose koje imaš sa onima koji te vole i koji te poštuju.

Šta činimo svaki dan da poboljšamo sebe umno, fizički i emocionalno?

Nadam se da svi uživete u blagoslovima ovog dana...

Erma Bombeck

(napisano kad je otkrila da umire od raka)

**U Njoj (u Božijoj Reči)
beše život, i život beše
videlo ljudima, i to
videlo svetli u tami,
i tama Ga ne obuže.**

JOVAN 1:4-5

BORBA REČIMA

Ja sebe smatram dobrim momkom. Doduše, ponekad sam prava budala. Nisam od onih koj izlaze da bi se posvađali sa nekim, ali nisam ni od onih koji se u svađi lako povlače i predaju. Ponekad čak i uživam u tome. Pošto obično upadam u ovakve situacije, konačno sam naučio i kako da rešavam ovakve stvari. Neki ljudi bi to nazvali „rešavanje sukoba“. Ja to zovem „igraj pametno“. Isus to naziva „stvorite mir“. U Mateju 5:9 je rekao: „*Blago mirotvorcima...*“

Bio je to naporan dan. Isus je hodao ceo dan, propovedao, naučavao, isceljivao. Narod Ga je sledio na svakom koraku, stalno je pravio nekakve ustupke. To bi mene dovelo do ludila. Verovatno bih uzviknuo: „Možete li mi se malo skloniti iz vida!“ Vidimo da Isusa nije tako reagova. On je seo na brežuljak, pogledao sve te povređene ljude i rekao osam dubokoumnih rečenica. Svaka je započinjala

sa: „*Blago onima...*“ Blagosiljao je one koji su siromašni duhom, žalosne, krotke i tako dalje. Onda je stigao do mirotvoraca. Šta znači biti mirotvorac? Da li to možda znači da se nikada ne raspravljamo? Mislim da ne. Primetićete piše tvorac mira. Prvo morate imati sukob da biste stvarali mir. Svi smo doživeli sukobe i svađe. Ponekad ih mi izazovemo a nekada se i mi sami nađemo u sred sukoba. Bez obzira na to odakle dolazi sukob, mi bismo trebali doprinostiti miru. Na to je Isus mislio. On je govorio o ljudima koji ulaze u sukobe. Bez obzira želeli sukobe ili ne, okrenite ih u mir.

Dakle, znači svi bismo trebali biti mirotvorci. Kako to postići? Ovde je prvi korak. Recite: OVO NIKAKO NE MOGU SAM! Recite ovo ponovo i ponovo, sve dok u to u potpunosti ne poverujete. To je jako važna stvar, jer onda ćemo tek shvatiti šta znači mirotvorac. To nikako ne možemo raditi sami. Ljudi su to pokušavali

vekovima međutim na našoj planeti su uvek izbijali sukobi - svetski ratovi, porodične svađe i sve između toga.

Drugi korak je sledeće. Recite: **MOGU STVORITI MIR SAMO UZ BOŽIJU POMOĆ.** Govorite sebi to sve dok ne postane deo vas. Sada okrenite Galatima 5:22 i upamtite ovaj redosled: *ljubav, radost, mir, strpljenje, ljubaznost, dobrota, vernost i uzdržljivost.* Ove reči su poznate kao plodovi Duha. Mi ih možemo nazvati i alatima mirotvorca. Probaj da upotrebiš ovaj alat sledeći put kada kreneš u svađu sa roditeljima, bratom, sestrom, prijateljicom, komšijom. Umesto što ćeš delovati u besu, probaj delovati sa nežnošću. Odgovori smireno i sa ljubavlju, i videćeš rezultat. Možda će te iznenaditi te tvoje smirene reči dok duboko u sebi osećaš kako bi najradije istukao tu osobu. Ako se ti iznenadiš, zamisli samo kako će reagovati druga strana. Biće skroz zapanjena, pogotovo ako su samo navikli da prosipate zlobne reči. Vi napravite ogroman korak ka miru jer *„blag odgovor utišava jarost“* (Priče 15.1). Deluje?! Skoro sam se svađao sa prijateljem. Posle nekoliko minuta sam shvatio da se svađam samo da bih se sva-

đao, jer sam želeo da pobedim svoga prijatelja po svaku cenu. Onda sam odjednom rekao: *„U pravu si.“* Usta moga prijatelja su ostala širom otvorena, skoro da su dotakla pod, ali mir je bio uspostavljen. Važno je primetiti jednu stvar „uspostavljanje mira“ ne znači negirati istinu. Da je moj prijatelj rekao: *„Zemlja je ravna.“* Pogrešio bih ako bih se složio sa njim samo da bih imao mir.

Mir između ljudi uvek dolazi kada imamo mir sa Bogom. Ljudi mogu stvoriti samo privremeni mir. Bog jedini može stvoriti trajni mir. Na to je Isus mislio kada je rekao: *„Mirotvorci.“* Mi nismo pozvani, samo stvarati mir sa drugim ljudima već i između ljudi i Boga. Bog nam je podario službu pomirenja (vidi 2. Kor. 5:18). To znači da ljudima treba pričati o Isusovoj velikoj ljubavi. Imamo priliku da im kažemo: *„Želim da i vi sledite Isusa.“* Jednom kada neko doneše tu odluku, onda dolazi i mir sa Bogom... Na tom putu će i sami postati mirotvorci.

SAČUVAJTE MIR

Ovde su neke stvari koje će vam pomoći da gradite mir oko sebe.

1. Idite kod Boga. Pomolite se tiho: „Bože, pomози mi da drugima pokažem Tvoju ljubav.“ On će vam pomoći.

2. Brojte do deset. Može do 5 ili do 3, kako god. Samo upamtite da prva stvar koja vam je na umu nije najbolja stvar koju u tom trenutku možete izgovoriti.

3. Pazite na svoje reči. Bez obzira šta vam druga osoba govori, oduprite se osećaju izgovaranju što gorih stvari toj osobi, pogotovo onih za koje znate da je mogu povrediti. Tada mislite o strpljivosti, nežnosti i dugotrpljenju.

4. Bez krivice. Nemojte stalno govoriti stvari koje okrivljuju druge: „Ti si meni ovo“ ili „Ti si meni tada ovo uradio“; „Sada ću ja tebi uzvratiti duplom merom“. Umesto toga možete reći: „Moja osećanja su bila povređena kada...“; „Žao mi je, nisam znao da si se tako osećao“.

5. Izvinjenje. Ako je sukob rezultat nečega što si uradio ili izgovorio reci: „Žao mi je“, ali tako da to i misliš, a onda zamoli drugu osobu da ti oprost.

6. Oprosti. To možda neće biti moguće istoga trena, ali ti moraš oprostiti bez obzira šta se desilo i to što pre.

7. Ponovo idi kod Boga. Pošto si imao vremena samo za kratku molitvu tokom sukoba, sada odvoji vreme za dužu molitvu. Zamoli Boga da reši tvoju situaciju da bi postao još bolji mirotvorac.

Mark Moring

Preveli Darko i Dragana Brvenik

Ako je moguće,
koliko do vas
stoji, imajte mir
sa svim ljudima.

Rimljanima 12:18

MOJA ODLUKA

Želim da se pomirim sa sledećim osobama:

USVOJENJE

„I budućí da ste sinovi, posla Bog Duha sina svojega u srca vaša koji viče: Ava oče.“

Galatima 4:6

Prije nego je Bog poslao Duha, poslao je Sina svoga jedinorodnog da iskupi one koji su pod Zakonom, da da šansu onima koji će uzverovati kako bi primili POSINAŠTVO. O tome apostol Pavle piše: **„A kada se navrší vreme, posla Bog Sina svojega jedinorođenoga, koji je rođen od žene i pokoren Zakonu, da iskupi one koji su pod Zakonom, da primimo posinaštvo“** (Gal. 4:4,5).

Usvojenje je zasigurno velika privilegija i u sekularnom smislu, a posebno u duhovnoj sferi. Usvojenje od Boga, po Isusu Hristu, znači da smo se mi približili Gospodu više nego što su anđeli blizu Boga Stvoritelja, jer posinjenjem mi postajemo Njegova deca.

Mi koji smo bili Njegovi neprijatelji, kroz Isusa Hrista, postali smo Njegovi sinovi i kćeri. Primili smo Duha posinačkog. Apostol Pavle u Galatima i Rim-

ljanima piše sledeće: **„Niste, naime, primili duha ropstva, da opet strahujete, nego ste primili Duha usinjenja, kojim vičemo: Ava oče“** (Rim.8:15). Uočavamo da Pavle ovde koristi reč „usinovljenje“ da bi prikazao odnos koji novi vernik ima sa Bogom. S obzirom da se u svojoj poslanici obraća Rimljanima, koristi primer iz rimske kulture. Naime, u rimskoj kulturi, usvojena osoba bi gubila sva prava u svojoj pređašnjoj porodici, a za uzvrat bi sticala sva prava deteta u novoj porodici. Usvojena osoba bi postala punopravni član te porodice i naslednik imovine svog novog oca. Isto tako i hrišćanin koji postane dete Božje dobija sva preimućstva i odgovornosti Božijeg deteta i člana Božije porodice. Jedna od najvažnijih privilegija po usvajanju (usinovljenju) je svakako vođstvo Duha Svetoga. Možda nećemo uvek

osećati da pripadamo Bogu, ali Sveti Duh je naš svedok i Njegovo unutrašnje prisustvo nas podseća na to ko smo i podstiče nas Božjom ljubavlju.

Reč „*usvojenje*“ je na grčkom jeziku „*huiotezija*“, što znači premestiti sina iz jedne porodice u drugu. To je Bog učinio sa hrišćanima po Isusu Hristu, dodelivši nam status sinova. Ovo usinovljenje podrazumeva i naše *opravdanje i obnovljenje*, ali nam ono daje i još nešto bolje: Bog postaje naš otac, a mi postajemo Njegovi sinovi i učesnici u privilegijama Njegove dece.

Ideja o Božjem očinstvu i bratstvu među svim ljudima je prilično zastupljena u svetu, pa čak i kod nekih hrišćanskih demonincija. Takva ideja je vrlo površna i netačna. Zagovornici takve ideje poistovećuju *Božja stvorenja i Božju decu*. Činjenica je da smo svi mi *Božja stvorenja*, ali nismo svi *Božja deca*.

Apostol Pavle je u sofisticiranoj Atini govorio na skupu filozofa i mislilaca, i rekao je sledeće: „**Pošto smo mi Božji rod (potomstvo)...**“ (Dela 17:29a). Drugim rečima, Bog Otac je Stvoritelj svih nas, ali što se tiče pojedinačnog iskupljenja - nije

svima Otac. Zbog čega nije? Oni koji nisu uzverovali Isusa Hrista kao Iskupitelja, Gospoda i koji Ga nisu primili u svoje srce i predali Mu svoj život, oni nisu Božja deca. Oni i dalje ostaju Božja stvorenja, ali ne i Božja deca. Oni nisu primili *usvojenje*, odnosno *posinovljenje*.

U 1. Timoteju 4:10 čitamo reči koje je Pavle uputio Timoteju: „**Jer se zato i trudimo i bivamo sramotni, jer se uzdamo u Boga živoga, koji je spasitelj svima ljudima, a osobitno vernima.**“ Zar ovde Pavle menja svoje ubeđenje, kada kaže da je Bog „**spasitelj svim ljudima**“? Naravno da ne menja svoje verovanje. U poslanici Efescima je napisano da smo svi „**po prirodi bili podložni Božjem gnevnu**“ (Ef. 2:3b). Isus je farizejima rekao da je njihov otac đavo (Jovan 8:4). Nadalje, u Novom zavetu čitamo dosta o paklu u kome će završiti nepokajani grešnici. Znači neće biti svi spašeni. Zato je univerzalizam (verovanje da će na kraju svi biti spašeni) pogrešno verovanje.

Mi smo postali *sinovi Božji* usvojenjem po Isusu Hristu i to je temeljna promena našeg statusa. Da li je uvek tako bilo, i da

li samim fizičkim rođenjem mi postajemo deca Božja? Apostol Pavle je u poslanici Efescima na ovu temu napisao sledeće: **„A vi ste bili mrtvi zbog svojih prestupa i greha, u kojima ste nekada živeli kada ste se držali običaja ovoga sveta i poglavara demona, duha koji deluje u nepokornima. I svi mi smo nekada živeli među njima, udovoljavajući požudama svoga tela i sledeći telesne želje i nagone, pa smo, kao ostali po prirodi bili podložni Božijem gnevu“** (Ef. 2:1-3). Dakle, bili smo mrtvi Bogu i robovi greha. Ove reči nam svedoče da ni jedno Božje stvorenje po rođenju ne postaje Božje dete, već tek po obraćenju i nanovorodenju.

Hrist nije *postao Božji sin*, On jeste Božji sin, to je sam rekao Mariji Magdaleni kada je ustao

iz mrtvih: **„Vraćam se Ocu svojem i Ocu vašemu, i Bogu svojem i Bogu vašemu“** (Jovan 20:17). Uočavamo iz ovih reči da Isus nije rekao NAŠEM, već SVOJEM i VAŠEM. On je na taj način želeo da učenici vide razliku između Njegovog odnosa i njihovog odnosa prema Bogu. Isto tako *posinaštvo* koje mi imamo nije na istom nivou kao Njegovo. On je Bog Sin, druga osoba Svetog Trojstva.

Mi imamo Njega kao našeg nebeskog Oca, Sina kao našeg Spasitelja i Svetoga Duha kao pomagača koji živi u nama. Svi članovi Trojstva imaju životnu ulogu, ne samo u spasenju svakog Božjeg deteta, već i u njegovom očuvanju.

Obraćanjem i nanovorodenjem mi primamo Svetoga Du-

ha. Apostol Pavle je stavio na znanje vernicima u Korintu, a ostalo je nama kao potvrda gore rečenog: „**Zar ne znate da ste Božji hram i da Božji Duh prebiva u vama**“ (1. Kor. 3:16; vidi 2. Kor. 6:16). Ovo je najveći dar kojega čoveka može da primi, Bog Sveti Duh je dat svakom Božjem detetu, da nas vodi, pomaže, teši, uči i preobražava u sliku Božju (vidi Jovan 16:7-9). Apostol Petar je na dan Pentekosta dao obećanje svima koji se pokaju i uzveruju u svršeno delo Isusa Hrista: „**A Petar im reče: pokajte se, i krstite se svaki od vas u ime Isusa Hrista za oproštenje greha; i primićete dar Svetoga Duha**“ (Dela 2:38). Da li je Petar dao takvo obećanje po svom nahođenju ili čak i po svojoj veri, samo da bi što više pridobio za Isusa Hrista. Ne, nikako! On je bio ispunjen Svetim Duhom koji mu je pomagao, stavljao reči u njegova usta. Sveti Duh je naš Pomagač. Da je to tačno čitamo u evanđelju po Jovanu

16:7-9, kao i to da je na dan Pentekosta Sveti Duh ispunio učenike u gornjoj sobi: „**I svi se ispuniše Svetim Duhom i počеше da govore drugim jezicima kako im je Duh davao da govore**“ (Dela 2:4).

Da rezimiramo, usinovljenjem mi:

- smo postali deca Božja;
- smo primili Duha Svetoga;
- smo oslobođeni duha ropstva;
- imamo novi duhovni i porodični odnos s Bogom;
- imamo novu sigurnost: „**Ne brinite se dakle govoreći: šta ćemo jesti, ili, šta ćemo piti, ili čim ćemo se odenuti?**“ (Mt. 6:31-33);
- se kao deca Božja disciplinujemo na novi način (Jev. 12:5,6);
- smo kao deca Božja nazvani Njegovim naslednicima i imamo pravo da nasledujemo bogatstva Njegovog večnog carstva.

Stipan Šarčević, Subotica

SVOJIM MILJENICIMA

Svojim miljenicima tajne otkrivaš,
Kroz netaknuti snijeg iz vodiš.
Jutarnjom rosom pojiš,
U laticama ruža umivaš.

Sunčam se u Tebi.
Sjajniji si od sunca.
U Tvoju kupku
Umačem umorne noge.

Lice od tegobe blijedo
Sjajem svojim premazuješ.
Ispucale usne od hladnoće svijeta
Melemom svojim hraniš.

Gorčinu jutarnje kafe
Medom svojim sladiš.
Presahlu dušu napajaš.
Žedno pijem sa izvora Tvojih.

Vedrana Čolić, Sarajevo

BOŽIJA REČ KAO LEK

Božija Reč je toliko raznolika i divna u svom uticaju na naš život da nam obezbeđuje savršenu opskrbu. Ona se brine za kompletnog čoveka - za duh, za dušu i za telo. *Bezumnici su stradali radi svojih prestupa i zbog svojih nepravdi. Njihovoj duši gadilo se svako jelo, i došli su do vrata smrti. Tada su povikali Gospodu u svojoj nevolji i On ih je izbavljao iz njihove nevolje. On šalje svoju Reč, isceljuje ih i spasava iz njihove jame.*

Dušebrižnička služba nije na neki zvaničan način objavljena u Bibliji, onako kako su predstavljene službe apostola, proroka, evanđelista, pastora i učitelja. Zato je sama Biblija napisana u dušebrižničkom tonu, tako da bez preterivanja možemo reći da je Pismo naš nebeski dušebrižnik. Dušebrižništvo po definiciji obuhvata sve čovekove potrebe, i duhovne i telesne. U duhovnom smislu Božija Reč je naš savetnik, tešitelj, ohrabri-vač...

Savetnik. U kakvu bismo samo konfuziju i dezorijentaciju upali, kako teološku tako i sekular-

nu, bez sigurnog vođstva i save-ta koje nalazimo na stranicama ove knjige.

Tešitelj. Koliko smo puta samo usamljeni, ožalošćeni, ojađeni, nesrećni zbog bezbroj razloga i onda nas Biblija teši saosećajući sa nama, ali i obećavajući srećan ishod jer „*kratkotrajna tuga nije ništa prema večnoj slavi...*“

Ohrabritelj. Često, možda i prečesto, dođemo do kraja svojih snaga. Još samo jedan korak i spremni smo na odustajanje. Malodušnost nas zahvati i na taj način smo poraženi i pre nego što neprijatelj krene. I prorok Ilija je bio obeshrabren. Čujte samo njegove reči: „*A On sam ode u pustinju gde posle jednog celog dana hoda, sede pod jednu smreku i zaiska smrt govoreći: Dosta je! A sad Gospode, primi dušu moju jer nisam bolji od otaca svojih.*“ Za razliku od ovo-

ga apostol Pavle kaže: „Podižem oči svoje ka nebu odakle mi pomoć dolazi... Sve mogu u onome koji mi snagu...”

Fizički, ljudi mogu zapasti u nemaštinu, bolest ili dospeti na marginu društva. U svakom području Božija Reč predstavlja izlaz. Socijalnu rehabilitaciju vidimo u Hristovom postupanju sa ženom sa margine društva u kući farizeja Simona. Evo tog biblijskog odeljka:

„Neki od farizeja molio ga da bi jeo sa njim; i otišao je u kuću farizeja i seo za sto. I gle, žena iz grada, koja je bila grešnica, kad je saznala da je za stolom u farizejevoj kući, donela je alabasternu posudu s pomasti; i stojeći iza njegovih nogu i plačući, počela je kvasiti njegove noge suzama; i otirala ih kosom svoje glave i ljubila je njegove noge i pomazala ih. Videvši to farizej koj ga beše pozvao, reče u sebi: Da je on prorok, znao bi ko i kakva ga se žena dotiče, jer je grešnica. A Isus mu odgovori i reče: Simone, imam ti nešto kazati. A on mu reče: Učitelju, kaži. Neki zajmodavac imao dva dužnika: Jedan mu je dugovao pet stotina denarija, a drugi pedeset; a kako nisu imali čim da plate, oprostio dug obojici. Reci koji će ga više

ljubiti od dvojice? A Simon odgovara i reče: Mislím onaj kojem je više poklonio. A On mu reče: pravo si sudio. I okrenuvši se k ženi, reče Simonu: Vidiš li ovu ženu? Ušao sam u tvoju kuću, a nisi mi dao vode za noge, a ona je suzama oblila moje noge i otrla svojom kosom. Nisi mi dao poljubac; a ona, otkako sam ušao, nije prestala ljubiti mi noge. Nisi pomazao uljem moju glavu, a ona pomaza moje noge s pomasti. Zato, kažem ti, njezini mnogi gresi, oprošteni su, jer je mnogo ljubila; a kome se malo oprašta, malo ljubi. I reče joj: oprošteni su tvoji gresi. A oni što su bili kod stola, počeli su govoriti među sobom: ko je taj, koji grehe oprašta? A On reče ženi: Tvoja vera te je spasila, idi u miru.“

(Lk. 7:36-50).

O materijalnoj neimaštini Biblija kaže: „A moj će Bog ispuniti svaku vašu potrebu prema svom bogatstvu.“ Pored svega pomenutog, ja sada želim da podelim nešto o Božijoj brizi za čovekovo zdravlje. Tačnije o uticaju Božije Reči na zdravlje. U Bibliji piše: „Slušaj sine reči moje, uho svoje mom govoru prigni. Da ti se ne udalje od očiju tvojih, u dnu srca svog ih čuvaj. Jer su one život onim koji ih na-

laze i celome telu njihovom zdravlje" (Priče 8:64-22). Evo jednog divnog obećanja: *zdravlje celome telu*. Ali ovo zdravlje nije bezuslovno. Ovi stihovi su u punom smislu reči kao bočica sa lekovima koji zasigurno mogu da izleče bolest, ali prema tom leku postoji i obaveza. Mora se uzimati upravo onako kako je lekar odredio. Potpuno je jasno da pacijent ne može očekivati izlečenje ukoliko lek ne uzima prema priloženom uputstvu.

Ukoliko na receptu piše: jedna kapsula na svakih 6 sati, to nije tek varijanta već obaveza. Nestrpljiv čovek bi možda rekao: „Zašto da čekam nekoliko dana da bih ozdravio? Popijem odjednom sve i zdrav sam.“ Ali nije tako. Ne samo da treba uzeti lek, već ga treba uzeti i na pravilan način. Isto vredi i za Božiju Reč koja jeste lek za svaku bolest. Prethodno pomenuti stihovi iz Priča Solomonovih su recept ili način na koji lek treba primenjivati da bi on imao obećani efekat. Prva stvar koja upada u oči kada uzmemo u razmatranje uputstvo za upotrebu leka jeste njegova adresa tj. kome je lek upućen. „*Sine moj*.“ To ukazuje da ovaj lek deluje ograničeno. Ne na sve ljude

redom, nego na decu Božiju. I ovde opet vidimo divnu Božiju milost na delu. Milost koja ima toliko toga za ljude, ali koja daje samo onda kada ima smisla davati. Dakle, *sine moj*, evo ti lek, a uzimaj ga ovako:

Prvo: *Pazi na moje reči*, a to znači da dok čitamo Bibliju treba da joj poklonimo punu i detaljnu pažnju. Mi tako često čitamo sa podeljenom pažnjom. Pola našeg uma obuzeto je onim što čitamo, a druga polovina je puna briga ovoga sveta. I tako čitamo stihove pa i cela poglavlja, a da na kraju nemamo jasan utisak o onome što smo čitali. Naša pažnja luta.

Drugo: *Prigni svoje uho*, jer taj prignut stav znači *biti pažljiv* i sugeriše *poniznost*, što je suprotno od stava *tvrde šije* koja znači sopstveni izbor. Sopstveni izbor, to je tvrdoglavost i nevera koja postavlja ograde onome što Bog želi da učini. Na žalost mnogi koji sebe nazivaju hrišćanima čine upravo tako. Bibliji ne prilaze otvorenog uma i duha, već su puni predrasuda i unapred stvorenih stavova koji kao da kažu: „*Ovo Bože možeš uraditi ali ono...*“ Ne to ne verujem. To ne možeš. Takav stav vređa Boga. Zar je On la-

žov. U Bibliji piše: „*Koliko puta su ga ljutili u pustinji i izazivali u pustoši! I iskušavali su Boga ponovo i žalostili Sveca Izraelova. Nisu se sećali Njegove ruke, ni dana kada ih je oslobodio od tlačitelja, kad je činio znakove u Egiptu i svoja čuda u polju Soanskom...*“ (Ps. 78:40-43).

Treće: *Ne gubi ih nikada iz vida.* Naravno misli se na Božije Reči i izjave. Jednom prilikom su pitali Smita Vigelsvorta šta misli zašto su hrišćani tako mlaki, mlitavi, bez sile Božije i uticaja na svet oko sebe - kao da su bolesni. On je odgovorio: „*Poteškoća sa mnogim hrišćanima je njihova duhovna razrokost. Jednim okom gledaju Božija obećanja, a sa drugim u nekom drugom pravcu.*“ I te kako je važno u šta je usmeren naš pogled. Setite se samo Petra i njegovog hoda po vodi. Da bismo primili blagodet isceljenja koje je obećano u Božijoj Reči neophodno je nepokolebljivo upirati oba oka na Božja obećanja. Kada ih verom prisvojimo, počinjemo i da ih doživljavamo. Kao što su nas ovi stihovi uputili, Božiji lek se prima brižljivom pažnjom putem sluha i vida, a unutrašnji centar čovekove ličnosti kojem vode audio i vizuelni putevi, Biblija naziva srce.

Četvrto (zaključna tačka uputstva za primenu leka): *Pohrani ih usred svojega srca.* Čitali smo 21. stih, a 23. stih kaže koliko je baš to mesto značajno: „*Iznad svega srce svoje čuvaj, jer su u njemu izvori života*“ (Priče 8:67). Drugim rečima ono što je u srcu, upravlja čitavim tokom našeg života i svim što doživljavamo. U Psalmu 107:20 piše: „*On šalje svoju Reč, isceljuje ih i spasava iz njihove jame.*“ U knjizi proroka Isaije nalazimo i garanciju za Božju Reč: „*Tako i Reč koja iz mojih usta izlazi: ne vraća mi se prazna a da nije volju moju izvršila, i nameru moju ispuni-la*“ (Isaija 99:55).

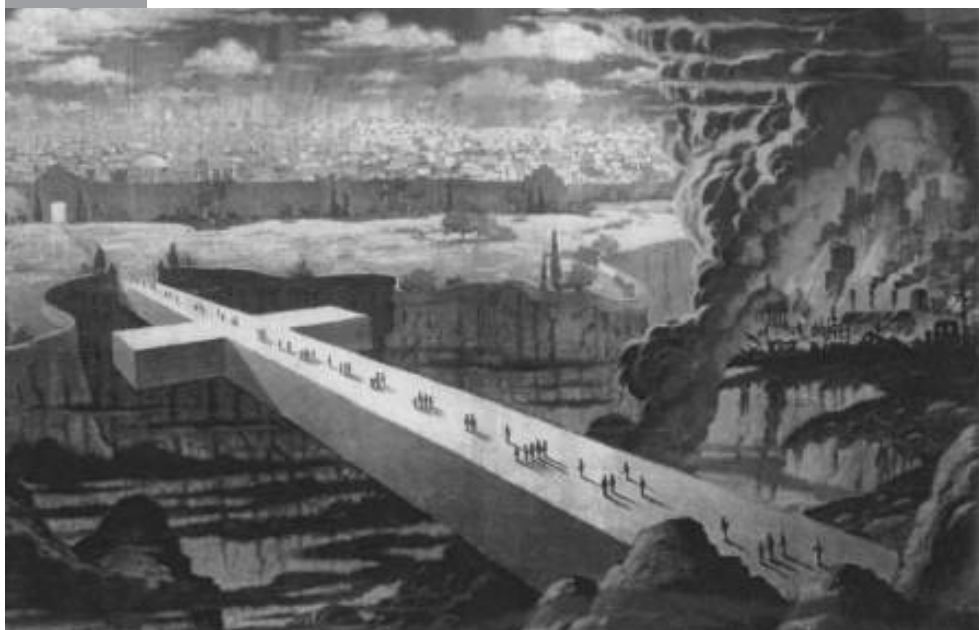
Istina je da nekada, zapravo često, moramo čekati da se Božja obećanja ostvare. Iako čekanje nije lako, to ne znači da se Bog predomislio ili da Njegova Reč nije delotvorna.

Uostalom, kada popijemo prvu tabletu bolest ne pokazuje čak ni znake popuštanja, a kako li da potpuno nestane. Pa ipak ne pada nam na pamet da odustanemo od uzimanja leka, zar ne?

Ivan Božer, Temerin

BOŽIJE CARSTVO

Dok je bio na zemlji, Isus je jako puno propovijedao o Carstvu Božijem. Govorio je: „Carstvo Božije je blizu. Obratite se i vjerujte.“ (Marko 5:58)

Tokom svoje službe, Isus je propovijedao o Carstvu Božijem. Nakon što je umro i vaskrsnuo, nastavio je to da čini. Tokom 40 dana Isus se objavljivao svojim učenicima i govorio im je o Carstvu Božijem.

Šta je Božije Carstvo i šta ova poruka znači nama koji danas živimo?

Isus propovijeda Carstvo Božije

Isus je došao da bi propovijedao o Carstvu Božijem. Propovijedao je dobru vijest da je Carstvo Božije došlo na zemlju. Umjesto Mojsijevog zakona i Proroka, uspostavio je jedan novi sistem koji važi i danas – Novi savez. Isus je došao da uspostavi i utemelji nešto novo. Sada je Carstvo Božije ovdje na zemlji. Dostupno je svakome ko primi Isusa Hrista kao svoga Gospoda i Spasitelja.

„Dode Isus u Galileju propovijedajući evanđelje o carstvu Božijemu govoreći: iziđe vrijeme i približi se carstvo Božije; pokajte se i vjerujte evanđelje.“ (Marko 5:58-15)

Kada priznamo Isusa Hrista kao svoga Gospoda i Cara, onda postajemo državljani Carstva Božijeg. Naše poslanstvo i naša prava kao Isusovih ambasadora potvrđuju da On živi u našim srcima. Isus ima svoje Carstvo u nama, u našim srcima. Mi imamo poseban položaj u Njegovom Carstvu.

Kako ti možeš da dođeš u Carstvo Božije?

Obrati se, vjeruj u evanđelje o Isusu Hristu. Prmijeni svoje misle, stav i pogled na Boga i Njegovo Carstvo. Božije Carstvo nije religija, demokratija ili hrišćanski klub, već carstvo u kome Isus živi i vlada, carstvo koje se nalazi u tvome i mom srcu. Bog želi da Njegovo Carstvo stanuje u tebi, ali prethodno moraš da se obratiš, pokaješ i vjeruješ u evanđelje. Evanđelje je nešto sasvim novo, nije postojalo prije nego što je Isus došao na zemlju. Evanđelje (Radosna vijest) počinje Isusovim dolaskom.

Vjeruj u evanđelje o Božijem Carstvu

1.) Božije stvorenje

Mi smo Božije djelo, Njegovo stvorenje. On nas je stvorio i zato smo skupocjeni i dragocjeni.

2.) Đavolska prevara

Đavo nas je odveo u grijeh i to je prekinulo naš odnos s Bogom.

3.) Hristova smrt

Isus je uzeo naš grijeh, smrt i kaznu na krstu.

4.) Naše izmirenje

Kada vjerujemo i primimo Isusa, onda smo i mi izmireni sa Bogom.

Učenici su mislili da će Isus biti politički vođa, koji će preuzeti vlast od Rimljana, te da će Jevreji biti oslobođeni okupacije a On njihov car. Isus je donio drugačije carstvo. Njegovo carstvo nije bilo zemaljsko već nebesko. Ljudi su trebali da se obrate od svojih grijeha i da vjeruju u radosnu vijest o Isus Mesiji.

Isus je Car careva i Gospodar gospodara, ali ne na isti način kako su to Njegovi učenici mislili. Isus želi da bude Car naših srca. On ne želi da bude vladar koji sjedi na tronu i ima moć nad narodom, već želi da caruje u ljudskom srcu.

Isusova poruka za nas danas je ista kao i prije 2000 godina: *obratite se i vjerujte u evanđelje*. Isus želi da se nastani u tvome srcu i da bude Car u tvome životu, tako da i ti imaš dio Božijeg Carstva. Bog je došao da stanuje u nama. To su te dobre vijesti o Isusu Hristu. U Jovanu 15 Isus govori baš o ovim stvarima, da je On došao da prebiva u nama i samo tada možemo da donosimo plodove u Carstvu.

„Ja sam pravi čokot, i otac je moj vinogradar. Svaku lozu na meni koja ne rađa roda otkiće je, i svaku koja rađa rod očistiće je da više roda rodi. Vi ste već očišćeni riječju koju vam govorih. Budite u meni i ja ću u vama. Kao što loza ne može roda roditi sama od sebe ako ne bude na čokotu, tako i vi ako u meni ne budete. Ja sam čokot a vi loze: i koji bude u meni i ja u njemu on će roditi mnogi rod; jer bez mene ne možete činiti ništa. Ko u meni ne ostane izbacit će se napolje kao loza, i osušit će se, i skupit će je, i u oganj baciti, i spaliti.“ (Jovan 15:1-6)

Isus želi da prebiva u nama, da živi i stanuje u nama. On je čokot a mi smo loze. Mi smo jedno sa Bogom. Jedno smo sa Hristom. Isus stanuje u nama i ima svoje prebivalište u nama.

Mi imamo pravo da budemo Hristovi ambasadori i predstavnici, ambasadori Carstva.

Ti si ambasador Carstva

Svijet oko nas je izgubljen i ranjen, u potrebi je za Bogom, za Njegovom ljubavlju i prisustvom. Mi hrišćani smo carsko sveštenstvo i predstavljamo Boga u ovom svijetu. Kada govorimo, predstavljamo Oca nebeskog i reflektujemo Ga u ovom svijetu. Bog nas je izabrao i odredio da budemo Njegovi predstavnici. Mi smo u Božijem Carstvu a u isto vrijeme i ono je u nama. Isus nam je to omogućio. Legalno smo u Božijem Carstvu. Imamo pravo da propovjedamo evanđelje. Evanđelje je za svako stvorenje, za sve ljude i narode. Treba da proširimo vijest o Carstvu Božijem do svih zemalja i naroda.

Kada primimo Svetoga Duha, silu i pomazanje, možemo da budemo Njegovi svjedoci, možemo da pomognemo drugima da se oslobode grijeha i bolesti.

„Tajnu koja je bila sakrivena od postanja svijeta i naraštaja, a sad se javi svetima njegovijem, kojima Bog naumi pokazati kako je bogata slava tajne ove među neznabošcima, koje je Hristos u vama, nad slave.“

Božije Carstvo živi u nama. Njime se Pavle takođe bavi u svojim poslanicama. Hrist je u nama, stanuje u nama, djeluje u nama i kroz nas. Isus nas je oslobodio iz carstva tame i uveo nas je u Carstvo svjetla. *„Koji nas izbavi od vlasti tamne, i premjesti nas u carstvo sina ljubavi svoje, u kome imamo izbavljenje krvlju Njegovom i oproštenje grijeha.“* (Kol. 5:57-14)

Božije Carstvo u tebi

Od početka stvaranja, Božiji plan je bio da uspostavi svoju vladavinu na Zemlji. Htio je da ima sinove i kćeri sa kojima će imati živ i intiman odnos, a ne kroz religiju. Čovjek je stvoren da vlada Zemljom i svim bićima. Bog nam je dao autoritet da vladamo na Zemlji. Evanđelje o Carstvu je dobra vijest – obavještenje od našeg nebeskog Oca da se možemo vratiti kući, u Njegovu zemlju, Njegovo Carstvo, i da opet možemo da budemo Njegova djeca sa svim pravima koja su bila izgubljena zbog grijeha. Evanđelje, taj Božiji poziv važi za sve.

Božije Carstvo na Zemlji je uspostavljeno onda kada se Isus nastanio u srcima vjernika. On je došao da nas pomiri sa Bogom i da nas opravda. Kada

smo u ispravnom odnosu sa Bogom, tada se Njegovo Carstvo širi. Kroz Isusa Hrista, naši su grijesi oprosteni i mi smo opravdani pred Bogom. Kraj vremena će doći kada evanđelje bude propovijedano u cijelom svijetu kao svjedočanstvo svim narodima. Ljudi u cijelom svijetu čeznu za Božijim Carstvom. Evanđelje je odgovor na ljudske čežnje. Kao Hristovi ambasadori treba da smo zainteresovani za ono što je u srcu našeg Cara. On želi da ljudi dođu u Carstvo Božije. Dokle god smo koncentrisani na ono što je interes i želja našeg Cara, dokle god Mu služimo i vjerno Ga predstavljamo na ovoj zemlji, i On će nama pomagati u svemu. Dobra vijest koju je Isus propovijedao i koju smo i mi pozvani da propovijedamo jeste da je Carstvo Božije došlo na zemlju i da kroz Isusa svi mogu da budu dio toga Carstva. Ključ za predstavljanje Božijeg Carstva je propovijedanje u sili i snazi Svetoga Duha. Božije Carstvo je blizu. Blizu je sada, ovog trenutka. Prizovi Cara Isusa u svoje srce. Ako to učiniš, tvoj život će postati jedna avantura, a ti ćeš biti ambasador Carstva koje je vječno.

Iz časopisa SVJETSKA MISIJA
sa švedskog preveo i priložio *Blagoja Runić*

BEZ OSUDE

Rođen sam u Hukervagenu u jednom malom mestu pored Vupertala. U to vreme trajao je rat u Vijetnamu i mnogo mladića je tamo izgubilo život. Majka i otac su odlučili da odu da žive u Ameriku. Mene su ostavili da živim sa bakom i dedom, pa da im se posle pridružim kada se oni malo skuće, ali moj deda je imao druge planove sa mnom. Njegov jedini unuk je trebalo da postane naslednik njegove dobro razvijene trgovine.

Kao budući trgovac trebalo je da se pripremim i dobro obrazujem, ali posle nekoliko neuspelih pokušaja da upišem gimnaziju, upisao sam se u običnu srednju školu. Odmah sam se sprijateljio sa momcima koji su imali slično ponašanje kao i ja. Ni oni se nisu preterano trudili oko učenja. Vupertal (gde sam pohađao školu) je bio dosta udaljen od bake i dede, a to je meni bilo super, jer onda nisu mogli da me imaju na oku i nikome nisam morao da polažem račune.

Ubrzo sam postao član jedne bande, a njeni članovi su dobro

zaradivali u „poslu“ kojim su se bavili. U Vupertalu smo naišli na jedan dobar restoran tako da nam je tamo bilo sastajalište.

U našoj bandi je bilo džudista, a i mi ostali smo bili skloni fizičkim obračunima, pa smo često znali zaraiti modrice i izbijene zube.

Novac za alkohol smo nabavljali na sledeći način, u blizini železničke stanice stajala je policia sa novinama na kojoj je bila blagajna i u to vreme su novine koštale 10 feninga. Ujutro oko 8 časova, u toj blagajni bi već dosta novca. Moja uloga u svesmu tome je bila da u što kraćem roku pokradem tu istu blagajnu. Vremenom smo se toliko izveštili da nam je za ovaj posao trebalo samo nekoliko sekundi, i nikada nas nisu uhvatili.

Škola nas je zanimala sve manje, tako da se to odrazilo i na moje ocene. Da ne bih došao u neprijatnu situaciju sa bakom, dedom i roditeljima, počeo sam da falsifikujem đaćku knjižicu i svedočanstva. Moji roditelji, baka i deda su poverovali ili možda nisu želeli da sumnjaju u

mene iako sam ja doneo svoje svedočanstvo mnogo pre nego moji vršnjaci. Nakon toga sam počeo karijeru uspešnog trgovca u radnji moga dede. Prodavali smo lekarske i higijenske potrepštine koje su po celoj Nemačkoj bile poznate. Sa dedom sam bio često na putu. Nakon nekog vremena sam saznao da mi je deda oboleo od raka. Moj deda je jako voleo život i po svaku cenu se borio da živi.

Jedne večeri, kada sam se vratio sa puta, prišao sam njegovom krevetu, ali on je već bio mrtav. Tog jutra sam ga pitao da li je u redu i da li mu možda treba nešto, a on je odgovorio da mu ništa ne treba. Uveče je bio mrta. Te iste večeri sam shvatio kako je život kratak, rodimo se, odrastemo, zatim dođe ta misteriozna bolest i dok se okrenemo nas nema više. Bilo da imamo skupe automobile, kuće, milione u banci, ništa nam ne može pomoći da pobegnemo od smrti. U sebi sam pomislio: ako je život ovakav, idem barem da živim punim plućima i da iz njega izvučem što više mogu dok sam još mlad i zdrav. Posle dedine sahrane sam ostao da radim kao trgovac, ali nisam bio zadovoljan time da ceo život provedem u trgovini. Želeo

sam da krenem na put oko sveta pa sam prodao trgovinu i sve što sam mogao. Od svoje jadne bake sam iz dana u dan pravio sve siromašniju i zaduženiju ženu.

Posle šest meseci novac je nestao, jer hiljadarka u noćnim klubovima ne traje dugo i dok je imaš i trošiš, tada si najbolji prijatelj mnogima. Na tim mestima sam upoznao ljude koji od dinara prave dva, a to mise sviđalo. Od njih sam preuzeo „zanat“, a vremenom sam i izgradio i svoj stil. Krao sam automobile. To sam najviše voleo „da radim“. Kako su mi apetiti bili veliki, vremenom bi mi bilo malo sve što bih „zaradio“, pa sam počeo i sa pljačkom banak plačkom banaka. Tako sam sebi navukao policiju oko vrata i za mnom je bila raspisana poternica.

Tada sam rešio da pobegnem u Španiju. Tamo sam odmah našao stan i imao sam sve što sam mogao poželeti. Svaki dan sam išao na plažu, flirtovao sa lepim ženama, imao sam uspeh, novac, automobile... Sve to sam imao, ali nisam imao najvažnije: sreću i radost. Imao sam samo tugu i depresiju. Imao sam po-
minute stvari, ali i dalje nisam

bio zadovoljan. Sve više me je vukla želja da ponovo vidim Nemačku, baku, rodnu kuću. Tako sam u zimu 1971. godine rešio da se vratim u Nemačku, makar me uhapsili odmah na ulasku u zemlju. Planirao sam da putujem avionom, a znao sam da će me tamo čekati policija, no bilo mi je svejedno. Samo sam želeo da se vratim u Nemačku.

Na moje veliko iznenađenje bez problema sam prošao aerodromsku kontrolu, a prvu noć u Nemačkoj sam proveo u jednom baru na aerodromu. Rano ujutru sam se uputio kod bake. Ne mogu opisati izraz na njenom licu kada me je ugledala. U tome su sve bake iste, njima nije važno šta su njihovi unuci učinili. Meni se okrenuo želudac kada sam video u koju bedu sam je uvalio, ali ona uopšte nije bila ogorčena na mene ili na život. Ostao sam kod nje u gostima nekoliko dana. Preko dana nisam izlazio na ulicu a noću sam pretraživao ulice u potrazi za poslom na koji sam navikao. Tako sam upoznao svoju sadašnju suprugu Ingrid. Predstavio sam joj se kao bogati trgovac, a to mi nije predstavljalo problem jer sam imao dosta novca i lep novi auto.

Ingrid se upravo oporavljala od propalog braka u kojem je proživela mnogo loših trenutaka. Želela je samo malo ljubavi i razumevanja, i u meni je sve to videla. Ubrzo se zaljubila u mene. Meni to nije puno smetalo, jer mi je bio potreban neko ko će mi pružati ljubav.

Živeo sam u Kelnu i tu sam ušao u posao sa devojkama. Bio sam makro, ali mi se užasno gadio takav život. Iako sam imao puno novca i lepe devojke, unutar mene se odvijao pravi rat. U jednom momentu, Nemačka mi je dosadila i rešio sam da se vratim u Španiju. Pozajmio sam od prijatelja auto. Poslednju noć u Nemačkoj sam hteo provesti sa Ingrid, a posle nestati bez traga. Kada sam tog jutra ustao oko pet ujutro i spremio se da odem sa običnim „ćao“, otkrio sam da mi nigde nema ključeva od auta. Nisam ni slutio da je Ingrid shvatila moje namere i dok sam spavao, ona je sakrila ključeve. Ujutro je pozvala jednog svog prijatelja po imenu Friedel i rekla mu: „Ovde je Hans i mislim da se sprema pobeći ponovo, a pošto ti radiš sa kriminalcima, da li bi mogao da dođeš i popričaš sa njim?“ Dok sam ja bez uspeha tražio ključeve, stigao je i Friedel.

Upoznali smo se i započeli razgovor, a onda sam se počeo smejati kao lud i zato što mi je Friedel rekao da bi Bog mogao potpuno da promeni moj život. On mi je nakon toga dao predlog - da ako stvarno želim da se promenim, on da garantuje za mene, otići će sa mnom kod svih ljudi koje sam pokrao ili im učinio neku štetu, zatim u policiju gde moram sam da se prijavim. Rekao je: „Garantovaću svojom kućom i novcem, ako si ti spreman da uradiš šta ti govorim. Imam šogora koji je šef gradilišta i kod njega bi mogao raditi kao pomoćni radnik. Posle možeš dokazati svima kakav si zapravo čovek.“

Ni dan danas ne shvatam šta me je tog jutra nateralo da prihvatim njegov predlog i zašto sam sam odlučio da živim običnim životom. To što sam se složio sa njim za mene je bila naj-neshvatljivija stvar. Nikad u životu nisam fizički radio. Uvek sam samo trgovao, a dva dana kasnije sam već radio na skelama u Radenvaldu, okružen mišićavim zidarima i drugim građevinskim radnicima. Moj ponos je pretrpeo ozbiljnu štetu, jer sam do tada nosio samo skupa moderna odela, a sada sam nosio obično radničko.

Približavao se kraj sedmice a jedno udruženje koje se zvalo „Raskršće“ je spremalo evangelizaciju na temu „Reč života“. Friedel me je ubeđivao da dođem barem jedanput, ali sam ga odbio. Nikako nisam želeo da postanem hrišćanin, jer je za mene hrišćanstvo bilo samo jedna od mnogih ideologija. Ostalo mi je u sećanju baš to veče, jer sam planirao da odem sa Ingrid do Diseldorfa u jednu diskoteku. U zadnjem momentu smo se predomislili, jer nas je grizla savest i odlučili smo se za evangelizaciju. Malo pre početka smo ušli u prostoriju. Ja sam bio u kožnom kaputu, kose do pola leđa i dugačke brade, a Ingrid je bila napadno obučena i prenaplašeno našminkana. Ispred nas su sedeli obični ljudi, koji su nas samo u prvi tren čudno pogledali, ali posle više nisu obraćali pažnju na nas... Iz opreznosti, mi smo ipak seli do vrata u slučaju nužde.

Sat vremena je brzo prošlo a na nas ništa nije ostavilo poseban dojam. Friedel i propovednik su pokušavali da nas ubede kako je Bog za nas jedino rešenje, ali nisu uspeli te večeri. Sledeće večeri smo opet hteli da idemo u diskoteku da bismo se malo opustili, jer me je naredne

sedmice čekalo saslušanje. Oko 19 časova smo seli u auto i krenuli... Na raskrsnici, umesto da skrenemo prema diskoteci, skrenuli smo prema crkvi. Opet smo seli kod vrata i slušali pesme.

Iako smo se sve vreme pretvarali da nam je dosadno, ja sam jasno čuo reči u svojoj glavi: „Hoću da te spasim, hoću da te spasim, hoću da mi daš svoj život...“ Stalno su se te reči ponavljale u mojoj glavi, a ja sam pomislio da je to neka božanska šala. Mnogo vernika na jednom mestu, zagušljiv vazduh i veoma loša psihološka manipulacija; već sam bio napola lud, pa mi je samo još sve to falilo. Pomislio sam u sebi: „Izađi brzo jer ćeš totalno poludeti“, drmnuo sam Ingrid rukom i dao joj znak da idemo napolje. To nije bilo tako jednostavno, jer su se ljudi gurali da izađu napolje, a ja se nisam hteo gurati.

Odlučio sam sačekati i dok sam tako stajao neko me je dotakao s leđa. Iznenadeno sam se okrenuo i ugledao sam propovednika koji mi je rekao: „Isus Hrist me je uverio da ćeš ti danas biti spašen.“ Ja sam pomislio da je ovaj momak udaren par puta mokrom čarapom po glavi,

jer sam ja protiv hrišćanstva imao dosta argumenata. Pokušao sam ga ismejati, ali on se nije dao pokolebati.

Posle duže dosadne diskusije i ubeđivanja, propovednik nas je zamolio da se pomolimo. Rekao mi je da kada prihvatim Isusa u svoje srce, sve će da se promeni. Pomislio sam da je taj čovek skroz „odlepio“. Tražio je od mene da kleknem i da postanem hrišćanin?! NIKADA!

Da bih se rešio svojih „treznitelja“, pitao sam Ingrid šta misli o tome i da li bi htela da se pomolimo. Ingrid o veri nije imala pojma, i zbog toga sam bio ubeđen da neće pristati. Grdno sam se prevario. Na moje veliko iznenađenje, Ingrid je pristala, a to je za mene bio udarac ispod rebara. Kao da mi je izbia vazduh. Ništa mi drugo nije preostalo nego da se pomolimo. Propovednik nas je odveo do prostorije koja se nalazila iza i koja je bila okrečena u belo. Delovala mi je nakako hladno i odbojno. Propovednik je počeo da nam čita delove Biblije, koje nam je usput i objašnjavao. Od svega toga ja sam jedva nešto razumeo, jer sam u svojoj glavi jasno čuo reči: „Klekni sada!“. To mi je zvučalo nemogu-

će, jer sam ja i dalje bio ponosan, i nisam želeo da kleknem.

Duša mi je bila uzavrela, a onda sam osetio blagi pritisak na svojim leđima i bio sam na kolenima. Ne znam kako se to dogodilo, ali u tom momentu sam počeo plakati, a nisam se znao moliti. Suze su oprale moj grešan život, moju bedu, bezbožnost. Isus Hrist je održao svoje obećanje: „Sve one koje mi Otac daje će doći k meni i ja neću odbaciti nijednoga koji mi dođe.“

Nešto se probudilo u meni, što do tada nikada pre nisam osetio. Osećao sam u svom srcu mir i oprostjenje, sve ono što sam celog života tražio. Pogledao sam u Ingridi i video da je i ona doživela isto što i ja. Kada smo stigli kući, Ingrid je potražila svoju Bibliju koju je dobila na konfirmaciji i sa neverovatnom radošću smo počeli da čitamo. Naše čitanje Biblije je

izgledalo kao da nas je ponovo ogrejalo sunce. Tada sam znao da je Isus Hrist u mome srcu i da On meni govori. Od tog trenutka ja živim i hodam sa Isusom Hristom!

Odmah mi je bilo jasno da moram da se prijavim policiji. Više se nisam bojao jer sam u Isusu Hristu pronašao svoj mir.

Dva dana nakon toga sam otišao u policiju, ispričao im celu istinu, a oni nisu mogli da poveruju da je jedan okoreli kriminalac postao hrišćanin i da ima stalan posao i stan. Do saslušanja su me ostavili na slobodi. Nakon toga sam otišao Friedelu i sve mu ispričao. Nabrojao sam mu svaku banku, firmu i osobe koju sam prevario ili pokrao. Znao sam da svaku tu osobu moram pronaći, izviniti joj se i vratiti ukradeno, a Friedel je uvek išao sa mnom. Prvo smo obišli sve banke, a zatim smo pčeli da posećujemo vlasnike automobila koje sam ukrao. Prvog dana smo odradili dve posete. Kada sam im ispričao o svom obraćenju, ljudi su se hvatali za glavu, i nisu mogli da shvate da je jedan kriminalac postao hrišćanin. Mnogi su pretili da će zvati policiju, ali bismo im rekli da sam se ja već prija-

vio i da sada pokušavamo rešiti to i na ljudski način.

Sećam se slučaja kada smo u Vupertalu tražili čoveka kome sam ukrao Mercedesa. Friedel me je tada pitao koliko bih novca mogao da nabavim da počnem da nadoknađujem učinjenu štetu. Iako sam zarađivao malo, bio sam voljan da izdvojim mnogo više.

Nekoliko dana nakon toga sam imao drugo saslušanje, koje se više ticalo mojih zločina, a na pojavljivanje sam išao sa Ingrid. Stalno sam imao osećaj da ću ići u zatvor, ali nisam se bojao zatvora, jer sam znao da ga zaslužujem i da ću ga uz Božiju pomoć savladati. Ingrid je čekala ispred sudnice i molila se za mene. Kada je sudija pročitao moje zločine, znao sam da nemam nikakve šanse da se izvučem. Zatražio sam dozvolu da se obratim direktno sudiji. Ispričao sam mu sve o mom obraćenju i rekao sam da ako bi mi oni dali još samo jednu šansu da im dokažem da sam postao hrišćanin, ja bih bio srećan.

Sudija mi je dosudio tri i po godine uslovne kazne. Dok sam napuštao sudnicu mislio sam da je svamoja prošlost bila samo

san. Tada se promenio i moj odnos prema radu. Radio sam oduševljeno, i trudio sam se raditi što bolje, pa me je šef gradilišta postavio da učim za zidara.

Imati pravi posao je za mene bila velika radost. Nisam više krao, nego sam sam zarađivao.

Dva dana posle našeg obraćenja, počeli smo da se molimo pre jela. Za mene je to izgledalo kao da svakog dana imamo svećani ručak.

Nakon nekoliko dana, dok sam sedeo na skeli na gradilištu i jeo hleb sa maslacem, neke moje kolege su se kartali i čitali časopise. Meni se tada javila

želja da se pomolim, jer sam imao osećaj u stomaku da ako to ne uradim, izgoreću iznutra. Nisam imao hrabrosti da stavim ruke na sto. Umesto toga stavio sam ih ispod stola. Odjednom se u meni nešto prelomilo pa sam ipak stavio ruke na sto. Zatvorio sam oči i počeo da se molim. Srce je htelo da mi iskoči iz grudi. Moju molitvu je odmah primetio kolega do mene i pitao me da li spavam. Ja sam mu odgovorio da se molim, a on je rekao: „Moliš se? Šta ti se dogodilo?”

Prvi put sam pred svima izjavio da sam vernik, da sam primio Isusa Hrista u svoje srce. To poslepodne sam bio najsrećniji čovek na svetu. Kada sam sišao sa skele, znao sam koja je moja životna uloga - da svim ljudima govorim o Isusu Hristu i o tome kako me je oslobodio greha i promenio moj život.

Ingrid i ja smo se posle nekog vremena venčali. Njoj je bilo najnormalnije da budi interesovanje za Isusa Hrista kod drugih ljudi: naših prijatelja, poznanika, rodbine, komšija... Sve njih bismo dovodili na evangelizacije, ili na druge slične programe, gde smo i mi mogli biti sa ljudima koji veruju u Isusa i

gde se oseti Božija prisutnost.

Osetili smo poziv od Boga da svoj dom delimo sa osobama čija je prošlost bila slična našoj. Nas je Bog radikalno promenio i želeli smo da i drugi to iskuse. Bog nam je dao snagu da imamo strpljenja sa takvim ljudima, a mi smo se trudili da im predstavimo Isusa Hrista i da im pomognemo da Ga prime u svoj život. Posao za Boga nas je skroz ispunio, približio Njemu i dok smo druge druge dovodili Hristu, uviđali smo svoje grehe i molili Boga da ih otkloni. Bog je za nas učinio čudo i iz naših srca je očistio sve što nam je smetalo, kako bismo mogli da zaboravimo na lične probleme i da se brinemo za probleme drugih.

Posle toga smo prodali našu kuću i uselili se u dom za decu ometenu u razvoju. Tamo je bila i grupa mladih koji su bili u zatvoru. Da se Bog nije smilovao nama, i mi bismo završili u zatvoru ili ludnici. Srećni smo zbog toga što za širenje evanđelja možemo da iskoristimo našu snagu, vreme i sredstva koje smo dobili od Boga.

Hans Eichblatt

Priložio i preveo *Darko Brvenik*

BORBA SA PORNOGRAFIJOM BORBA SA SAMOĆOM

Odrasla sam u crkvi. Kada su sastavili novi tim za slavljenje, pozvali su me da sa njima sviram bubnjeve. Ja sam konačno osetila da je za mene to pravo mesto u crkvi. Život mi je bio lep ali sam se ja ipak osećala nekako prazno.

Kasnije sam krenula u srednju školu, ali je praznina u meni rasla. Radoznalost me terala da pronađem nešto što bi me u potpunosti ispunilo. Prvo sam počela sa sitnicama kao što je krađa cigareta od mog ujaka, jer je to u meni izazivalo nekakvo uzbuđenje, ali ubrzo to za mene više nije bilo dovoljno da me zadovolji.

Nisam osoba koja lako odustaje. Osećala sam se da sam jaka kao čelik i da moram dobiti što želim. Snalazila sam se dobro sa kompjuterima i mogla sam da pristupim mnogim stvarima o kojima obična osoba nije imala pojma.

Napokon sam pronašla to što sam tražila - pornografiju. Pre nego što sam toga bila svesna, već sam bila ovisnik. Ta moja bolest nije bila zamena za seks, jer sam još uvek devica, ali time sam htela da popunim prazninu u svome životu. Kada god sam bila tužna i imala loš dan, ušla bih u svoju sobu, zatvorila vrata i uz pornografiju bih se osećala

slobodno i srećno. Naizgled bezopasna stvar je brzo prešla u ovisnost.

Činilo mi se da je to potpuno bezopasno. Niko ne bi saznao i nikoga ne bih povredila. Da bih utišala prazninu u sebi, ja sam se okretala internetu. Kao što je slučaj i sa drugim ovisnostima, to mi nije bilo dovoljno, pa sam prešla na teže oblike svog zadovoljstva.

Verovatno se to nikad ne bi zaustavilo, da me Bog nije zaustavio. Do današnjeg dana ja uopšte neznam kako je to prestalo, ko ili kako me je zaustavio, osim da je Bog intervenisao za mene, jer je smatrao da je pravo vreme da se umeša u moj život. U svakom slučaju, jednog dana sam došla do otkrića kako sam skroz uništila svoj život. Moj otac je bio strastveni pušač koji je jednom rešio da prestane, te je to i učinio. Ja sam tada shvatila da i ja moram odmah da prestanem sa svojom ovisnošću. Shvatila sam da jedino Bog može da popuni prazninu u mom srcu. Obrisala sam sve iz svoga kompjutera: sve veb stranice, video snimke, lozince, sve što bi me moglo ponovo vratiti u staru, groznu ovisnost.

Iako sam odlučila sam da se rešim ovisnosti, nisam baš bila spremna na veliku promenu u svome životu. Istog vikenda sam ponovo predala svoj život Bogu. Ponovo sam rekla Isusu da želim da živim za Njega i da želim da budem novo biće transformisano ljubavlju koju Hrist ima za mene.

Znam da sam uradila dosta loših stvari u svom životu, ali čak i one koje sam dobro uradila nisu bile dostojne Boga. Sigurna sam da me je Bog sačuvalo zbog svoje milosti, a ne zbog dela koja sam učinila. Predala sam potpuno svoj život Bogu, u želji da sve što radim, radim samo Njemu na slavu.

Konačno sam otkrila šta je to što je popunilo prazninu u mojem srcu. To je bila ljubav Božija. Znala sam i ranije da me Bog voli, ali nisam bila svesna toga koliko je jaka Njegova ljubav. Osetila sam Hristovu ljubav i od ljudi koje do tada nisam ni poznavala. Biblija kaže da mi volimo zato što je On prvi zavoleo nas (1. Jov. 4:19). Braća i sestre me vole iz istog razloga, jer su i sami osetili Božiju ljubav.

Jednom prilikom sam osetila tu ljubav kroz muziku i slavljenje, na način na koji to nikad do

tada nisam osetila. Uspostavila sam kontakt sa starim hrišćanskim prijateljima i upoznala nove. Isus je obasjao moje lice radošću, tako da su to svi primećivali, a ja sam svakog dana nalazila razlog da slavim Boga. U meni nije više bilo praznine. Nije bilo besa, usamljenosti, tuge, straha... Sve je to Isus očistio iz mene, tako da sam bila čista kao sneg. U Psalmu 119:62 piše da u sred noći ja ustajem da slavim Boga, zbog pravde Njegove.

Tako se ja sada osećam. Imam potrebu da ustanem u sred noći, da slavim Boga i da Ga hvalim što me je spasio i promenio. Bog menja i mlade i stare, On ne gleda na godine, jer one Njemu ništa ne znače. On je večan.

„Niko da ne postane nemarljiv za tvoju mladost; nego budi ugled vernima u reči, u življenju, u ljubavi, u duhu, u veri, u čistoti“ (1.Timotijeva 4:19).

Danas predaj svoj život Bogu, jer nemaš šta da izgubiš. Možeš samo da dobiješ život večni. Pavle je napisao: „Jer je plata za greh smrt a dar Božiji je život večni u Hrstu Isusu, Gospodu našem“ (Rim. 6:23). Prihvati tu ponudu danas i kreni ka Bogu jer si ti Njegov i uvek ćeš biti.

U situacijama kada se ceo svet okrene od tebe, Bog će uvek biti sa tobom, jer si Ti Njegov zauvek. On te bezuslovno voli.

Dženifer M.

Iz omladinskog magazina **LIFE**

D A LI JE HRIST ČESTO U NAŠIM MISLIMA?

Naš mir sa Bogom temelji se na onome što je Isus Hrist učinio za nas. On je postao čovek, živeo bezgrešno na zemlji, umro na krstu za naše grehe, uskrsnuo za naše opravdanje i uzneo se na nebo kao naš predstavnik i zastupnik pred Bogom.

Kroz Isusa smo spaseni po veri. Zato Ga i ljubimo svim srcem, ali i više od toga, mi se radujemo da je On sada proslavljen i da je u Nebu!

Čeznemo da budemo uskoro sa Njim, ali nećemo uživati da budemo s Njim tamo, ako sada ne uživamo da budemo s Njim ovde. Poznajem neke ljude koji su nestrpljivi ako predugo ne misle na Hrista. Na žalost, poznajem mnogo više njih koji retko imaju Hrista u mislima.

BIBLIJSKO RAZMATRANJE

Važno je da razmišljamo o Hristu na biblijski način. Ništa u Bibliji ne ukazuje na to da moramo da imamo raspelo u kući, da bi nas ono nagnalo da razmišljamo o Njemu ili da moramo da posećujemo posebna mesta koja će nas ohrabriti da razmišljamo o Hristu. Moramo biti sigurni da sredstva koja koristimo kao pomoć pri razmatranju jesu duhovna. Molimo se neprekidno za pomoć Svetoga Duha. Čitajmo tekstove Pisma koji govore o Hristu i razmišljajmo o Njemu.

RAZMATRANJE: DUHOVNA SETVA

Između Hrista i Njegovih vernika postoji stvarna zajednica. Ona se ostvaruje kada vernici upražnjavaju duhovno razma-

tranje na biblijski način. Oni koji seju takvo seme imaće žetvu! Takve misli o Hristu su Njemu vrlo ugodne (Pnp 2,14). Takve misli najbolje pripremaju vernike da prime Hristovo učenje (Otkr. 3,20).

Neupražnjavanje razmatranja sigurno će prouzrokovati da vernici izgube svoju radost u Hristu. Ponekad su oni suviše zauzeti; ponekad su nemarni; ponekad su duhovno hladni. Ali ovo nisu načini da se ima radost u izobilju (Pnp 5,2-3)! Treba da razmišljamo o Hristovoj sadašnjoj slavi na Nebu. Kao čudesna osoba - božanska i ljudska, Njegove molitve za Crkvu ne mogu ostati neuslišane. Kada Njegova Crkva bude upotpunjena (2. Pet. 3,9; Rim. 11,25), videćemo slavu Njegovog dolaska kada dođe da sudi svetu. Molim vas, nemojte me pogrešno razumeti. Duhovno razmatranje nije puko recitovanje ovih činjenica samome sebi. Duhovno razmišljanje znači da imamo osećaj miline u njima.

DUHOVNO RAZMATRANJE I NEVOLJE SVETA

Konačno, razmišljanje o Hristovoj večnoj slavi, jeste najbolji

način da se izdrže sve nevolje ovog života. Stradati po volji Božjoj je prednost koju hrišćani imaju, a koju svet ne razume:

„Jer se vama darova Hrista radi, ne samo da Ga verujete, nego i da stradate za Njega“ (Filipljanima 1,29).

Jedini način na koji možemo vedro da izdržimo sve nevolje je da trajno stavljamo nasuprot njima izgleda naše buduće slave sa Hristom u raj.

Drugi načini na koje ljudi pokušavaju da pomognu sebi kada su suočeni sa nevoljom, nalikuju leku koji oslobađa od bola privremeno, ali nas onda ostavlja tamo gde smo bili pre toga.

PREDUKUS SLAVE

Ponekad stradanja postaju mučna, jer se čini da im nema kraja. Tada postoji samo jedan izvor utehe: kada je um ispunjen mislima o neviđenim slavama koje donosi život u večnosti sa Hristom, tada je moguće razumeti da je čak i stradanje tek *„sadašnja laka briga“* (2. Kor. 4,17).

John Oven

KRITIKOVANJE BOGA

Prestanimo bacati kamenje na ljude koji su se lišili slave Božje, jer smo i sami to učinili. Kada osuđujemo nekog Božjeg slugu ili zajednicu, mi osuđujemo Isusa. Osuđujući Božju djecu, govorimo da Njegovo djelo ne ispunjava naše kriterijume. Tako zapravo poručujemo da bismo mi ono u čemu drugi griješe, sigurno uradili dobro. Da li je baš tako?!

Kada se narod pobunio protiv Mojsija, on im je rekao kako se nisu pobunili protiv njega, nego protiv Boga (2. Moj. 16:8). Time nije mislio da je on savršen, niti da je uradio sve na ispravan način, ali budući da ga je Bog odredio za vođu, ljudi su se u pobuni protiv njega, pobunili

protiv Božje odluke. Isto važi i kada je riječ o našem osuđivanju vođa ili čak okolnosti. Ako kritikujemo neku osobu, ili okolnosti u koje nas je Bog doveo, govorimo da On ne zna šta radi u našem životima. Kada kritikujemo, ne osuđujemo samo okolnosti, već samoga Boga. Isto činimo i kada osuđujemo supružnika, članove porodice ili svoje nadređene. Kako ćemo vjerovati Gospodu po pitanju vječnog spasenja, ako Mu ne vjerujemo vezano za svakodnevne situacije?

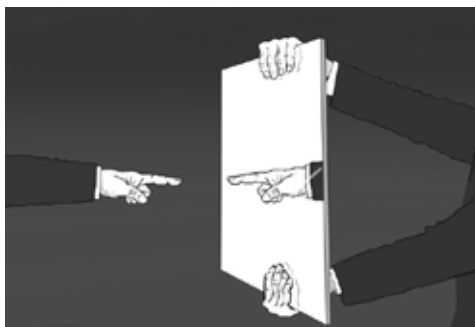
Neki se hrišćani nalaze na pogrešnom radnom mjestu ili u pogrešnim okolnostima zato što nisu tražili Božje vodstvo, ali ni to im ne daje pravo da se

bune. U takvim slučajevima, trebamo se pokajati i moliti za promjene, a ne kritikovati situacije u koje smo upali zbog svoje nepromišljenosti.

Vjernici su se dugo sukobljavali oko doktrina o Božjoj suverenosti i čovjekovoj slobodnoj volji. Te dvije doktrine nisu u sukobu, premda tako izgleda kada ih posmatramo iz ljudske perspektive. Obe su istinite. Bog je potpuno suveren, ali nam je dao slobodnu volju. Upravo je zato stavio stablo spoznaje dobra i zla u Edemski vrt. Čovjek Mu ne može biti poslušan ako nema mogućnosti da Mu bude neposlušan. Ne može iskazivati poslušnost ako mu se ne pruži sloboda da to *ne čini*. Da nije tako, bilo bi bolje da je Bog stvorio ljude kao robote i kompjutere, i programirao ih da budu poslušni. Da li bi iko cijenio takvu poslušnost? Bog nam je u svojoj suvjerenosti dao slobodnu volju, a mi odlučujemo hoćemo li Ga slijediti. Ne možemo Ga kriviti za sve loše okolnosti u kojima se nađemo, budući da su svi problemi koje imamo, posljedice naših pogrešnih odluka. Pogrešne su one odluke koje donosimo bez traženja Njegovog savjeta. Za guđanje i mrmljanje nemamo

izgovora. Prvi naraštaj koji je izašao iz Egipta, umro je zbog guđanja. Tijela tih ljudi ostala su u pustinji. Guđanje može spriječiti vjernika da primi blagoslove (1. Kor 10:10; Filip. 2:14,15). Bez obzira na to kako smo upali u teške situacije, Bog želi da ih rješavamo vjerom. Ne budemo li to činili, mučićemo se oko njih dok ne umremo.

Vjernik nastavlja svoje putovanje tek onda kada ponovno počne vjerovati Bogu. Kritizerski duh jedan je od glavnih razloga zbog kojih u crkvi nema dovoljno svjetla, snage i bliskog zajedništva sa Gospodom. Bog je o tome progovorio u Isaiji: „Tada će sinuti poput zore tvoja svjetlost, i zdravlje će tvoje brzo procvasti. Pred tobom će ići tvoja pravda, a Slava Gospodnja biće ti zalaznicom. Vikneš li, Gospod će ti odgovoriti, kad zavapiš, reći će: Evo me! Ukloniš li iz svoje sredine jaram, ispružen prst i besjedu bezbožnu...” (Isaija 58:8,9).

Gospod nam obećava svjetlost, obnovu, pravednost, svoju slavu i uslišane molitve – ako iz sebe izbacimo kritizerski duh (upiranje prsta i zao govor). Isus je rekao: „Ne sudite da ne budete suđeni! Jer sudom kojim sudite bićete suđeni. I mjerom kojom mjerite, mjeriće vam se” (Matej 7:1,2). Ljudi, koji su sebe postavili za sudije i kritikovali braću, postali su kamen spoticanja, te su u ime istine nanijeli crkvi više štete nego nevjernici. Primili su i puno težu kaznu. Za svakoga ko postane kamen spoticanja, Gospod ima najozbiljnije upozorenje: „Nije moguće da ne dođu sablazni, ali jao onome po kom dolaze; bolje mu je s mlinskim kamenom o vratu biti bačen u more, nego da sablazni jednoga od ovih malenih. Čuvajte se!” (Luka 17:1,2).

Juda je na veoma oštar način opisao osudu koju će primiti takvi ljudi: „A ovi pogrđuju ono što ne poznaju; a što po prirodi kao nerazumne životinje poznaju, u tom trunu. Jao njima! Putem Kajinovim podoše, i zabludi se Vileamovoj za platu podaše, i propadoše od pobune Korajove. Oni su ljage na vašim agapama, bezobzirno se s vama gosteći i napasajući se; oblaci

bezvodni što ih vjetrovi raznose, stabla бесплодна u kasnoj jeseni, dvaput usahla, iskorijenjena, bijesno morsko valovlje što ispjenjuje svoje sramote, zvijezde lutalice kojima je spremljena crna tmina dovijeka. O njima prorokova sedmi od Adama, Henok: *Gle, dođe Gospod sa desetinama hiljada svojih anđela da sudi svima i pokara sve bezbožnike za sva njihova bezbožna djela kojima bezbožno sagriješite i za sve drske riječi koje grešni bezbožnici izrekoše protiv Njega.* To su rogovorni nezadovoljnici koji hode putem svojih požuda, usta im zbore naduto, ulagaju se u lice radi dobitka. A vi, ljubljени, sjetite se riječi što ih rekoše apostoli Gospoda našega Isusa Hrista. Oni vam govorahu: *U posljednje će vrijeme biti podrugljivaca koji će se povoditi za bezbožnim požudama svojim.* To su sijači razdora, ljudi koji nemaju Duha. A vi, ljubljени, naziđujte se na presvetoj vjeri svojoj moleći se u Duhu Svetom, uščuvajte se u ljubavi Božjoj, iščekujući milosrđe Gospoda našega Isusa Hrista za vječni život!” (Juda 10-21)

Rick Joyner
Iz knjige **DVA STABLA U VRTU**

SJENKE

Sjenka u slikarstvu je neodvojiva od položaja svjetla. Ona nastaje kada neka svjetlost pada na određeni predmet i to na dijelu prostora koji je zaklonjen tim predmetom.

Jung se bavio ovim pojmom, odnosno pojavom da objasni tamni dio našeg karaktera, i nazvao ga je *sjenkom ličnosti*.

Zaista ima simbolike u tome, jer postoji dio naše ličnosti koji je zaklonjen od svjetla, koji držimo pod nekim velom, ne pokazujemo ga, tj. ne izlažemo ga svjetlosti. Postoji taj dio u nama koji krijemo od ljudi, krijemo

od sebe, a mislimo da ga uspješno krijemo i od Boga. To je dio našeg karaktera, koji obično izlazi na vidjelo pod određenim pritiskom. Kao kad pod presom cijedite ulje iz masline, tako se i sadržaj naše duše vidi upravo u trenucima kada je ona izložena pritisku nekih spoljašnjih uticaja. To je kada u nekoj stisci sa vremenom, umjesto razumjevanja i lijepih riječi, izlaze prijetnje i psovke; kada tolerancija prelazi u agresiju, a mir u nespokoj, kada prijateljstvo prelazi u sukob; kada se na našem licu pojavi neka sjenka, kada nestane vedrine i sjaja u oči-

ma, kada se smračimo i postajemo negativni.

Lucifer je bio najljepši među heruvimima. Bio je prvi od svih anđela. Imao je službu slavljenja Boga. Bio je prvi do trona, anđeo svjetla i zaklanjač, jer nema tog ko je vidio slavu Božiju licem, a da je ostao živ. Lucifer je svojim krilima zaklanjao slavu Božiju, kako bi ostali anđeli mogli gledati u pravcu trona i slaviti. Uzoholio se gledajući na milijarde anđela koji su gledali u pravcu njega i slavili Boga. Pomislio je da može i on biti onaj koga obožavaju, jednak Sinu Božijem, da je ta ogromna sjenka njegovih krila koja je prekrivala mnoštvo anđela, dokaz njegove sile i veličine.

U ovoj prapriči, krije se i sjeme i objašnjenje o nastanku sjenki. Sjenke nemaju svoju egzistenciju, one ne postoje, već su samo odsustvo svjetla. To je kao kada smo se u djetinjstvu moj brat i ja igrali za vrijeme višečasovnih restrikcija, praveći različite oblike na svjetlosti svijeća. Koristili smo svoje prste i pravili smo na zidu sjenke zeca, vuka, orla itd...

Tako je i sa nama kada se okrećemo od Boga, koji je svijetlo i u kome nema nikakve ta-

me, pa gledamo u sopstvenu sjenku na zidu. Tada vidimo samo jedan svijet prikaza u kojima smo obične fleke na zidu. U tom svijetu sjenki, sve izgleda veliko i što više želimo da se odmaknemo od njih i pobjegnemo, sjenke postaju veće i sablasnije. Sve ima samo konture, ali ne i jasan oblik. To je svijet konfuzija, silueta i sablasti, svijet hladnoće, tame i škriguta zuba. Mi možemo žmuriti, prekrivati svoje oči kao djeca u mraku, misleći da će tako nestati.

Ne budimo kao Lucifer, misleći da je naš svijet ono što možemo zasijeniti svojim krilima, da je to život, ono što možemo prikazati svojim pristima na zidu naše sobe i reći: „To sam ja i to je moja kreacija.” Izađimo iz zemlje sjenki u kojoj su naši neprijatelji i problemi ogromni kao kakve sablasne i nakazne sjenke koje šetaju po našoj sobi. Okrenimo se na drugu stranu, ka pravom Izvoru, ka živoj vatri, koja plamti neugasivom svjetlošću, ispred koje svaka tama nestaje brzinom svjetlosti. Okrenimo se ka Izvoru toplote i nježnosti, pred kojim svaki strah i tjeskoba nestaju ispred Njegovoga glasa.

PRIHVATI HRISTA

Ako još ne poznaješ Isusa Hrista kao svog Spasitelja i Gospoda...

Isus kaže:

„Ja sam vrata, ako ko uđe kroz mene, biće spasen.” Jovan 10,9a

Biblija kaže:

„Svako ko prizove ime Gospodnje biće spasen.” Rimljanima 10,13

„Dragi Gospode, ja vjerujem u Tebe. Vjerujem da si poslao svoga Sina da umre na krstu za moje grijehе, da je On sahranjen i da je uskrsnuo treći dan, baš kao što je i napisano u Bibliji. Kajem se za stvari koje sam učinio a koje su Te povrijedile. Molim Te oprosti mi moje grijehе. Molim Te dođi u moje srce i u moj život. Očisti me i pomozmi mi da živim ispravno. Želim da se i moje ime nađe zapisano u knjizi života. Priznajem da si Ti moj Gospod i Spasitelj. Molim Te ispuni me Svetim Duhom kao što si obećao u Bibliji. Hvala Ti Gospode. U ime Isusa Hrista. Amin.”

Moli ovu molitvu u vjeri da Isus postane tvoj Spasitelj i Gospod.

Javi nam se ukoliko ti je potrebna pomoć u duhovnom rastu.

ŠTO JOŠ BOG ČEKA?

500 Din, 5 €, 45 Kn, 10 Km

ISKORAČITI U VELIKO POSLANJE

Želite li se predati Kristu, „pokušati učiniti stvari koje nam je Bog zapovjedio“, otići u umirući svijet, biti antiohijska vrsta osobe u ovom novom tisućljeću, onda vam predlažemo nešto vrlo jednostavno. Još jednom pročitajte dvanaesto poglavlje „Činiti ono što govorimo“ i poduzmite jedan određeni korak. Jedan korak na putu u svjetsku misiju, prema onima koji još nisu čuli Radosnu vijest o Isusu. Korak koji se može mjeriti i utvrditi, i jedan koji utječe na neke živote negdje u našem mračnom svijetu. Počnite tamo. Tko osim Boga zna kako vas On može upotrijebiti da mijenjate stvari i upalite svjetlo koje neće utnuti? Pa dobro, što još Bog čeka? Čeka na vas i mene i na tisuće drugih da iskorače taj jedan korak.

**SYLOAM
IZDAVAŠTVO**

KNJIGE MOŽETE NARUČITI NA:

E-MAIL: PRESS@SYLOAM-INTERNATIONAL.ORG

TEL. +381 (0) 64 4054744, +385 (0)91 7390191

KONFERENCIJA

ZA SVE
SA NAŠIH

PROSTORA

*...naučite i načinite
mojim učenicima
sve narode.*

MATEJ 28:19

01.-03.04.2016

KONFERENCIJA **OSIJEK** 2016

VIŠE INFORMACIJA USKORO NA
WWW.MEDIA.SYLOAM-INTERNATIONAL.ORG ILI **FB:SYLOAM**

PSALAM 147

Hvalite Gospoda, jer je slatko pevati Boga našeg, jer Blagome prilikuje hvala.

Gospod zida Jerusolim, sabira rasejane sinove Izrailjeve;

Isceljuje one koji su skrušenog srca, i leči tuge njihove;

Izbraja mnoštvo zvezda, i sve ih zove imenom.

Velik je Gospod naš i velika je krepost Njegova, i razumu Njegovom nema mere.

Prihvata smerne Gospod, a bezbožne ponižava do zemlje.

Redom pevajte Gospodu hvalu, udarajte Bogu našem u gusle.

On zastire nebo oblacima, sprema zemlji dažđ, čini te raste na gorama trava;

Daje stoci piću njenu, i vranićima, koji viču k Njemu.

Ne mari za silu konjsku, niti su Mu mili kraci čovečiji.

Mili su Gospodu oni koji Ga se boje, koji se uzdaju u milost Njegovu.

Slavi Jerusalime Gospoda; hvali Boga svog, Sionel

Jer On utvrđuje prevornice vrata tvojih, blagosilja sinove tvoje u tebi.

Ograduje međe tvoje mirom, nasićava te jedre pšenice.

Šalje govor svoj na zemlju, brzo teče reč Njegova.

Daje sneg kao vunu, sipa inje kao pepeo.

Baca grad svoj kao zalogaje, pred mrazom Njegovim ko će ostati?

Pošalje reč svoju, i sve se raskravi; dune duhom svojim, i poteku vode.

On je javio reč svoju Jakovu, naredbe i sudove svoje Izrailju.

Ovo nije učinio ni jednom drugom narodu, i sudova Njegovih oni ne znaju.

Alihija!